

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

September 1933

VSEBINA:

Spomin največjega dogodka. — Dve pesmi. — Pokrepčani za zadnji boj. (Dr. Fr. Jaklič). — Lurški jubilej. (C. P.). — O molitvi za državo. (I. Dolenec). — San Saba in Pariola. (Dr. M. Opeka). — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi. VIII. (I. Langerholz). — Na cilju: Učiteljica ponižanih. (Iz življ. Marj. Sinclair. Priredil L. G.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Marijine družine. — Duhovne vaje. — Razno: Dobre knjige, odgovori; prošnje in zahvale.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za september 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:
Cerkvene znanosti. | Domača semenišča v misijonih.

Mesečni zavetnik: Angeli varuhi (3).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Petek	Egidij opat	Verska vzgoja v šolah	Besnica	Sv. Florijan
2 Sobota	Štefan kralj	Katoliška poglobitev pri nas	Ljub. Sv. Jakob	Žetale
3 Nedelja	13. pob. Angelska n.	Češčenje ang. varuhov	Črmošnjice	Sv. Rok
4 Poned.	Rozalija devica	Čistost mladine	Slavina	Stoprce
5 Torek	Lavrencij Just. š.	Novi mariborski škof	Vreme	Sv. Jožef n. C.
6 Sreda	Zaharija prerok	Verske organizacije	Kranjska gora	"
7 Četrtek	Regina dev. m.	Zasebne verske šole	Mokronog	Trbonje
8 Petek	Rojstvo D. M.	Naša božja pola	Cerknica	Ribnica
9 Sobota	Peter Klaver sp.	Misijoni med zamorci	Homec	"
10 Nedelja	14. pob. Nikolaj sp.	Pogostno sv. obhajilo	Polšnik	Sv. Anton Poh.
11 Poned.	Prot in Hijacint m.	Lepo družinsko življenje	Primskovo	Vuhred
12 Torek	Ime Marijino	Zadoščenje za kletvine	Vel. Lašče	Sv. Primož
13 Sreda	Notburga dev.	Služkinje doma in v tujini	Boštanj	Zavrče
14 Četrtek	Povišan. sv. križa	Sadovi svetega leta	Sv. Križ Kost.	"
15 Petek	Žalostna M. B.	Trpeči in žalostni	Šmarje	Sv. Barbara H.
16 Sobota	Ljudmila vdova	Naše matere	Polh. Gradec	Leskovec
17 Nedelja	15. pob. Rane sv. Fr.	Svetost redovnikov	Št. Lambert	Sv. Trojica
18 Poned.	Jozef Kupertin sp.	Dijaki med šolskim letom	Sv. Planina	Sv. Vid Ptuj
19 Torek	Januarij šk. muč.	Duhovne vaje, ljudski misijoni	Križe	Škale
20 Sreda	† Evstahij in tov. m.	Spokorni duh	Svibno	"
21 Četrtek	Malej apostol	Sv. oče in škofje	Brusnice	Sv. Martin Sal.
22 Petek	† Tomaž Vilanov. šk.	Zahvala za letino	Hrastje	Št. Janž p. Vel.
23 Sobota	† Lin papež muč.	Duhovniki in bogoslovci	Koprivnik Boh.	Št. Ilj p. Vel.
24 Nedelja	16. pob. Marija reš. j.	Apostolstvo mož in fantov	Repnje	Šošanj
25 Poned.	Kleofa mučenec	Dobra priprava na zakon	Vinica	"
26 Torek	Kanadski mučenci	Misijonski poklici	Bevke	Gor. Ponikva
27 Sreda	Kozma in Dam.	Bolniki in zdravniki	Krka	Bele Vode
28 Četrtek	Venceslav vojvoda	Delo katoliške akcije	Stična	Gor. Lendava
29 Petek	Mihael nadangel	Srečna zadnja ura	Poljane Šk. L.	Zavodnje
30 Sobota	Hijeronim c. uč.	Naši voditelji. Umrli	Trzin	Laško

Inserirajte v „Bogoljubu“!

Najceneje in najbolj kupite raznovrstne
ženske in moške čevlje
domačega izdelka, kakor tudi copate, noga-
vice, rokavice, predpasnike, razno perilo in
pletenine v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Oskrbljena (stan, hrana in postrežba) dnevno 75 Din.
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

SEPTEMBER

XXXI. LETNIK

1933

Spomin največjega dogodka

V nedeljo, 30. julija, je naše katol. ljudstvo proslavilo 1900 letni jubilej odrešenja človeškega rodu s tako prisrčnostjo, s takim navdušenjem in s tako ogromno udeležbo, da lepše in ganljivejše skoraj ni možno. Ljubljana je ta dan sprejela v svojo sredo in na stadijonski prostor nepregledne vrste slovenskih mož, fantov, ženâ in deklet, cvet slovenske mladine, ki je zbran v naših Mar. kongregacijah, odlične pevske zборе, udeležence vseh slojev in poklicev. Vsa pestra, slikovita, slavnostno razpoložena in versko zavedna množica se je zgrnila kakor velikanska složna družina okrog svojih škofov pred močnim križem, ki se je vsem viden dvigal nad oltarjem koncem Stadiona. Štirje ministri in kraljev zastopnik so se kot udeleženci na častnih tribunah prepričali o globoki vernosti našega naroda, ki je zvesto vdan Cerkvi in domovini, ki spoštuje postavno oblast.

Če pomislimo, kako maloštevilni smo, smemo s ponosom trditi, da ga morda ni naroda, ki bi s takim veličjem obhajal 1900-letni jubilej našega odrešenja. Tudi neprijatelji, ki so se iz radovednosti vrinili med skupine naših iskrenih vernikov, so morali osupniti ob silovitem vtisu, ki ga je napravila kakor morje valujoča, raznobojna, veličastna, a urejena in disciplinsko-vzorna več ko 60.000 oseb broječa armada slovenskega naroda.

In ti vihrajoči robci, ki so se belili v rokah vseh udeležencev v pozdrav skoro polnoštevilno zbranim cerkvenim knezom, predvsem nadškofu biseromašniku A. B. Jegliču, so budili v nas nepopisno, nadvse ganljivo navdušenje. Nehote se je porajala v srcu tolažljiva zavest: Vera slovenskega ljudstva je trdnejša od skale, ljubezen njegova do Cerkve močnejša od ognja; ni je sile na zemlji, ki bi jo zatrla.

Zgodovina našega naroda gotovo ne pozna nobene tako častite, umerjene, ple-

menite in velikopotezne manifestacije krščanske zavesti, kot je bila proslava dne 30. julija. Plemenitost in veljavnost tega slavlja moremo šele prav presoditi, če uvažujemo, koliko so žrtvovali naši ljudje, da so se mogli udeležiti te redke slavnosti. Sredi najhujše vročine, utrjeni od napornega dela, sredi težkih skrbi vsled silnega pomanjkanja, ko je borba za življenje tako huda, so se tisoči in tisoči podali na pot, da so pripomogli dvojnemu jubileju do tako zmagovitega veličja. Tujci so občudovali to vnemo, škofom so igrale solze v očeh, ko so bili priče tega navdušenja, hkrati pa tudi vzornega reda in lepega vedenja. Pozornost so budile lepe zastave, bandera in prapori naših kongregacij in organizacij, saj jih je bilo kakor krasen gozd.

1900-letni jubilej nas živo opozarja na odrešilno smrt našega Zveličarja, pa tudi na njegovo zmago in vstajenje, prav tako na pričetek Jezusovega skrivnostnega življenja v presveti Evharistiji. Proslava dne 30. julija je bila naša skupna zahvala za vse te in druge milosti našega Odrešenika Jezusa.

V okvir te slavnosti je bila vprav naravno uvrščena biserna maša nadškofa Jegliča; saj se v sveti maši obnavlja daritev Jezusa Kristusa, ki se je daroval za nas nebeškemu Očetu s svojo smrtjo na križu. Zato pa, (da ponavljamo besede iz slavnostnega govora ljubljanskega škofa dr. Gr. Rožmanna) »ne moremo jubileja našega odrešenja dostojneje in vredneje praznovati kot z daritvijo svete maše, v kateri se nam predočuje cena našega odrešenja in v duše vlivajo sadovi odrešenja: zveličavne milosti. Primerno pa in čudovito skladno je, da opravi to zahvalno jubilejno daritev slovenskih katolikanov oni naš ljubljenelec, ki je 33 let posvečeval slovenskemu ljudstvu mašnike, in ki mu je Bog podelil izredno milost, da že 60ič obnavlja spomin svoje prve, nove maše.

Primerno je, da nam na ta jubilejni dan opravi presveto daritev nove zaveze naš jubilan, biseromašnik: nadškof dr. A. B. Jeglič; saj se je vse njegovo življenje in duhovniško delovanje vršilo v senci križa Kristusovega. Tudi njemu je križ Gospodov, pred katerega je stopil sleherno jutro skozi 60 let, to, kar naj bi bil nam vsem: znamenje trpljenja, zmage in slave. Zato tudi nam velja: S Kristusom trpeti, da bomo s Kristusom zmagovali in z njim šli v njegovo slavo.»

Nič ni pretiranega, če je ob teh jubilejnih svečanostih stopila v ospredje osebnost nadškofa-biseromašnika, saj je visoki jubilan izvrševal nadpastirsko službo med nami dolgo dobo s takim ognjem in s tako zglednim navdušenjem, da ga moramo imenovati velikega apostola slovenskega naroda. Z besedo in vzornim življenjem je učil vernike, bodril duhovnike; neumoren je bil v delu: pridiganju, spovedovanju, v molitvi za svoj narod. Značilna je njegova neustrašenost, s katero je zmagoval tudi ob bridkih urah podpiran od Onega, ki mu je pred tabernakljem vsekdar predložil svoje zadeve. In ko so mu moči nekoliko opešale, se je umaknil, da z neprestano molitvijo priporoča Bogu dušno in telesno srečo nas vseh, da izproša bogate milosti na jugoslovanski episkopat in mu tako pomaga v težkih dneh.

Spored in potek slavnostne prireditve so že naširoko opisali drugi časopisi, zato tu ne bomo ponavljali, kako presrčen je bil sprejem nadškofa Jegliča pred ljubljansko stolnico, kako so ga jugoslov. škofje, drugi dostojanstveniki in zbrano občinstvo pozdravili na večerni proslavi v unionski dvorani, kako presrčne in velikanske ovacije je bil jubilan deležen na Stadionu. Vse češčenje pa je imelo višji namen. Slavljenec sam se je izrazil nekako takole: Naj se po tej proslavi naš narod navzame nove vneme za krepostno življenje; naj se utrdi v ljubezni do svete Cerkve in njenih zastopnikov: papeža in škofov. V tem smislu je tudi slavnostni govornik dr. M. Krek na večerni prireditvi dal biseromašniku-nadškofu v imenu slovenskega ljudstva javno zagotovilo: »Vaš nauk, presvetli, sprejemamo za življenjski program poedinca, naših družin, stanov in vsega ljudstva. Ob proslavi 1900-letnice odrešenja združujemo s pesmijo-hvalnico za milost odrešenja tudi molitev in tople prošnje pa trdni sklep, da bomo besedo, ki Vam jo — presvetli — dajemo, vztrajno in dosledno držali.«

Pri sv. maši, ki jo je daroval jubilan pred vsem občestvom na slavnostnem prostoru ob mogočnem križu kot zahvalnico za milost 60 letnega mašništva in kot prošnjo za blagor slovenskega ljudstva — je popeval tako rekoč ves narod. Mogočno in pretresljivo je zaorilo po vsem prostoru zlasti, ko je godba intonirala prelepo himno »Povsod Boga«, kateri je sledila še državna himna.

Ne moremo si kaj, da ne bi omenjali govora zagrebskega nadškofa dr. Ant. Bauer-a, ki je v soglasju z jubilejno slavnostjo presrčno in poudarno razvijal vsebino 1900 letnega jubileja.

Verno poslušajočo družino katoliških Slovencev je nato nagovoril tudi novi lavantinski vladika dr. I. Tomažič. Opozoril je na veličino in pomen 1900-letnega jubileja, na sveto daritev, ki jo je naš Odrešenik pri zadnji večerji postavil in na križu dopolnil; na prvi binokostni praznik in prihod Sv. Duha, ki vodi sveto Cerkev in nje predstojnike.

Biseromašnik nadškof dr. Jeglič se je — kakor je sam povedal svojim škofovskim tovarišem — pri sv. maši na jubilejni dan zahvaljeval Bogu prvič: za milost, da je postal duhovnik, saj je to najlepši poklic. Drugič: za milost, da je doživel 60-letnico mašništva, ko se je okrog oltarja zbrala tako ogromna množica slovenskega ljudstva. »Prosim Boga, da bi — kakor vse doslej — utrdil v našem narodu versko zavest in navdušenje za duhovno in nadnaravno življenje. Prepričan sem, da bodo te številne množice ljudstva, ki ga tako ljubim, ponesle to misel po vsi Sloveniji.« Tretjič: za milost, ker je mogel slaviti 60-letnico mašništva sredi jugoslovanskih škofov. »Zanje mnogo in neprestano molim, da bi bili kos težkim nalogam«, je zatrjeval slavljenec sam. »Četrty in prav posebno sem se zahvaljeval« — je rekel biseromašnik — pri sv. daritvi Mariji, saj sem vse življenje čutil, da sem po Mariji to, kar sem.«

Ob sklepu velikega, tako posrečenega slavlja je prevz. knezoškof ljubljanski, dr. Gr. Rožman izrazil svoje veselje in zadovoljstvo v sledečih zahvalnih besedah:

Globoka hvaležnost me sili, da se po sijajno uspeli slovesnosti 1900 letnice odrešenja in biserne sv. maše prevzvišenega gospoda nadškofa dr. Antona Bonaventure Jegliča vsem, ki so sodelovali, najtopleje zahvalim in jim izrečem popolno priznanje.

Pred vsem hvala pripravljalnemu odboru in rediteljem, ki ste težko in ogromno delo vestno in brezhibno izvršili.

Hvala vsem udeležencem iz vseh krajev, kjer bivajo katoliški Slovenci, ki ste s pobožnostjo in občudovanja vredno disciplino dokazali svojo globoko vernost in zvestobo Bogu in njegovi Cerkvi.

Hvala še posebej vsem pevcem in pevkam, ki ste z nepopisnim trudom in veselo požrtvovalnostjo v neverjetno kratkem času pripravili koncert, kakor ga še ni bilo med nami. Ni se mogel vršiti; niste mogli pokazati uspehov svojega truda. Nič za to! Bog je videl in ocenil Vaš trud in njegov blagoslov ne bo izostal. Saj je bil koncert namenjen Njegovi časti, ne Vaši lastni slavi.

Osebnost prevzvišenega biseromašnika, ki je v krepkem zdravju nosil težave slo-

vesnosti, je vse verne slovenske katoličane zbrala okrog križa, znamenja našega odrešenja. V globoki hvaležnosti za vse, kar je Bog Slovincem naklonil po prevzvišenem nadškofu dr. Antonu Bonaventuri Jegliču, se oklenimo še z večjo navdušenostjo božjega Odrešenika; obljubimo mu večno zvestobo in gorečo ljubezen, s katero delajmo vsi po navodilu sv. očeta v Katoliški akciji, da se kraljestvo božje utrdi v nas, razširi okrog nas in zajame vse slovenske duše v isti živi veri, neupogljivem zaupanju ter v pravi božji in medsebojni ljubezni.

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1933.

† Gregorij Rožman, škof.

Moja luč

V srcu mojem luč gori:
Zarke v dušo mi razliva,
moja radost v njej počiva...
Luč si ta, Marija, ti.
Kadar v rane krvaveče
tone zarja moje sreče,
v noč razlivaš žarke mi,
o najlepša Zarja ti!

V srcu mojem luč gori:
Pot življenja mi obseva,
dušo za Boga ogreva,
razjasnuje mi noči.
V tebe, Luč ljubezni moje,
žrtve vse polagam svoje.
Jezusu v hvaležni dar
daj jih, Mati, na oltar!

Vse najlepše misli...

Vse najlepše misli,
najčistejše želje,
cvetke mladih dni,
zate naj gorijo,
tebe naj slavijo,
Mati milosti!

V tebe naj se zlije
radost in veselje
mojega srca.
Vse trpljenje moje
naj ti hvalo poje,
o Brezmadežna!

Gregor Mali.

Pokrepčani za zadnji boj

I.

Za bolnike, ki so v smrtni nevarnosti, je Jezus ustanovil poseben zakrament poslednjega maziljenja. Omenja ga sv. Jakob v svojem listu: »Če je kdo bolan med vami, naj pokliče duhovnike cerkve in naj ga v imenu Gospodovem z oljem mazilijo ter nad njim molijo. In verna molitev bo bolnika rešila in Gospod mu bo polajšal in če je v grehah, mu bo odpuščeno.«

Poslednje maziljenje za zveličanje sicer samo po sebi ni neogibno potrebno; smrtno pa bi grešil, kdor bi ga ne maral prejeti, ker bi s tem odklanjal važen pripomoček zveličanja, postavljen od Odrešenika. Pač pa je ta zakrament potreben za zveličanje takemu bolniku, ki je v smrtnem grehu, a se ne more spovedati in tudi nima popolnega kesanja, katero bi mu grehe odpustilo, vendar pa ima nepopolno

ljubezen do Boga in mu je žal, da je z grehi zaslužil pekel. Sv. poslednje maziljenje je v tem nujnem slučaju nadomestilo za spoved, torej zakrament mrtvih, in zadošča zanje nepopolni kes.

Ta zakrament more prejeti vernik, ki je že prišel k pameti. Pri mnogih otrocih je to že dokaj pred vstopom v šolo. In sicer se podeli le bolniku, ki je v smrtni nevarnosti zaradi bolezni ali pa zaradi starosti. Če ga je že prejel, se mu vdrugič ne podeli, ako ni vmes ozdravel in potem padel v drugo nevarnost za življenje.

Posebna milost poslednjega maziljenja je krepčilo v trpljenju, zlasti v smrtnem boju. Bolnika vznemirja spomin na grehe, storjene tekom življenja; plaši ga misel na sodbo pred strogim Sodnikom; bolezen in trpljenje ga delata malodušnega in nepotrpežljivega. Ta zakrament mu pa vlije

trdno zaupanje na božje usmiljenje in potrpežljivo vdanost v trpljenje. Tudi telesno zdravje mu podeli, če Bog vidi, da je koristno njegovi duši, in če je bolnik prejel zakrament tako zgodaj v bolezni, da se bolezen še lahko obrne na bolje, kajti nihče ne more pričakovati, da bo Bog delal čudež nad takim bolnikom, ki je zanikarno odlašal prejem sv. zakramentov.

Zaradi teh dveh učinkov je treba sv. poslednje maziljenje prejeti, ako je le mogoče, čim prej, ko se pojavi nevarna bolezen; vsekakor pa, dokler je bolnik še pri zavesti. More se sicer podeliti tudi nezavestnemu, če je imel stalno namen, krščansko umreti. Ne sme pa duhovnik deti v sv. olje bolnika, ki je odločno odklanjal spravo z Bogom, dokler je bil še pri zavesti, in pred nezavestjo ni pokazal z nikakim znamenjem, da se je premislil. Kristus je sicer postavil zakramente za ljudi, a le za take, kateri bi jih radi prejeli, ne pa za zakrknjence, ki jih odklanjajo.

Tudi o tem zakramentu velja, da podeli človeku tem več milosti, čim bolj se je pripravil zanj. Pripravlja pa se bolnik na poslednje maziljenje s tem, da obuja živo vero, trdno zaupanje in pobožno vdanost v božjo voljo.

Večkrat je treba moliti, da nam Bog podeli milost sv. zakramentov na zadnjo uro, ako je to njegova najsvetejša volja.

Pomagajmo pa tudi bližnjemu, da bo sv. zakramente za bolnike o pravem času in dobro pripravljen prejel. Največje dejanje ljubezni do bližnjega je, pomagati mu do srečne smrti in s tem do zveličanja. Nikdar nas prazni oziri in obziri ne smejo zadrževati, da ne bi rekli resne in odločne besede. Poderimo bolniku in njegovim domačim prazne predsodke, pokličimo duhovnika in bolnik nam bo zelo hvaležen že sedaj, še neizmerno bolj pa po smrti skozi vso večnost. Mučna je misel: temu človeku, morda celo temu svojemu ožjemu sorodniku, očetu ali materi ali bratu ali sestri, bi bil mogel pomagati do sv. zakramentov, pa nisem vsega storil, da bi jih bili res prejeli, zdaj je pa končno veljavno vse zamujeno.

Tudi k otroku, ki je morda že grešil, pa ni bil še nikoli pri spovedi, je nujno treba poklicati duhovnika, ako je otrok nevarno zbolel; kajti tak otrok si še manj more pomagati iz greha kot pa odrasli. Duhovnik ga bo pripravil, da bo opravil spoved in obudil kesanje; podelil mu bo sv. odvezo, poslednje maziljenje in ga najbrž tudi obhajal.

II.

Zakrament poslednjega maziljenja se podeli z maziljenjem s svetim oljem in z molitvijo, katera pomeni zakramentalno milost. Navadno se deli obenem s sv. popotnico.

Delilec je duhovnik, sv. olje pa mora posvetiti škof. S posebnim papeževim dovoljenjem ga more posvetiti tudi duhovnik. Duhovniki vzhodne cerkve imajo tako dovoljenje. Tam je navada, da deli sv. poslednje maziljenje več duhovnikov, trije ali pa celo sedem; le v sili mazili tudi v vzhodni cerkvi bolnika en sam mašnik. V zapadni cerkvi podeli zakrament vedno en sam duhovnik. Hrani se pri nas sv. olje v omarici zraven velikega oltarja; sveti Janez Zlatousti pa omenja, da so hranili na vzhodu sv. olje v lampici, ki je gorela pred podobo Zveličarja; mašnik je sv. olje sproti vzel iz nje.

Deli se ta zakrament takole:

Mašnik stopi v sobo in pozdravi: »Mir bodi tej hiši!« Posodico s sv. oljem položi na mizo, dá bolniku poljubiti križ, in njega in navzoče pokropi z blagoslovljeno vodo.

Potem bolnika v posebnih litanijah priporoči nebeškim stanovalcem, naj prosijo zanj pri Bogu. Po odmoljeni očitni spovedi mu da še enkrat oproščenje od grehov. Nato stopi k bolniku, naredi nad njim križ, mu drži desnico nad glavo, izvrši nad njim zarotovanje hudega duha ter priporoča bolnika angelom in svetnikom. Zdajci izvrši zakramentalni obred: pomoči palec v sveto olje in mazili bolniku oči, ušesa, nos, ustnice, roke in noge, in sicer v podobni križi, pri tem pa moli: »Po tem svetem maziljenju in svojem najmilejšem usmiljenju ti oprosti Gospod, kar si zagrešil z gledanjem, poslušanjem, duhanjem, okušanjem in govorjenjem, s tipanjem, s hojo.«

V sili mazili samo čelo. Na rokah mazili dlan; pri duhovniku je bila dlan maziljena že pri mašniškem posvečenju, zato mu zdaj mazili zunanjo stran roke. Maziljena mesta sproti obriše z bombažem.

Potem moli duhovnik še tri molitve, da bi bili učinki zakramenta še toliko večji. Bolnika blagoslovi z razpelom in prosi, naj ga Jezus brani in krepča. Po navadi mu podeli tudi apostolski blagoslov za zadnjo uro.

S poslednjim maziljenjem pa ne ugasne skrb Cerkve za bolnika. Duhovnik ga prihaja obiskat, mu stoji ob strani v smrt-nem boju in priporoča njegovo dušo usmiljenju božjega Sodnika.

Dr. Fr. Jaklič.

O molitvi za državo

Dne 28. marca t. l. je bila v »Slovincu« kratka novica z naslovom:

Dva milijona obhajil za Roosevelta.

Vsak dnevnik prinaša dan na dan vse polno poročil, ki jih preberemo, nato pa, ko list odložimo, povečini pozabimo. To »Slovenčev« poročilo je pa vredno, da ga tudi »Bogoljubovi« bralci spoznajo. Tako le se glasi:

»Društvo katoliških mož v Newyorku je naložilo svojim članom, naj darujejo za novega predsednika Združenih držav, Roosevelta — po eno sveto obhajilo. (Društvo šteje dva milijona članov.) Sv. obhajilo naj darujejo s tem namenom, da bi Bog razsvetlil predsednika, njegovo vlado, kongres¹ in vse voditelje ameriškega naroda, da bi iskali in zagledali nebeško svetlobo, da bi se dali po njej voditi pri delu za rešitev naše ljubljene domovine iz teme in obupne potrtosti!«

Od dne do dne se bolj zavedamo, kako je v premnogem oziru naša sreča in naša nesreča zavisna od države, ki v nji živimo, oziroma od vlade, ki upravlja državo. Države z dobro vlado postajajo bogate, dosegaajo visoko stopnjo izobrazbe; državljani so ponosni, da pripadajo taki državi. Svet jih ceni že zaradi njihove državne pripadnosti. Če n. pr. potujejo po naših krajih Angleži, jih povsod sprejemajo kot ljudi, ki imajo denar, izobrazbo, poštenost, kot ljudi, ki jih ščiti njihova mogočna država.

Bogate in kulturne države se razvijejo tam, kjer vodijo državno politiko ljudje, ki imajo obilno zmisla za pravi napredek gmotnega in duševnega blagostanja državljanov. Dobra vlada je torej velika sreča za vsako državo.

Sedaj pa nastane vprašanje: Ali moremo tudi mi kaj pripomoči k temu, da bo imela država, v kateri živimo, dobro vlado? In sicer mi vsi, brez ozira na spol in starost?

Odgovor je jasen: Moremo! Vse dobro prihaja od Boga, ki nam da vsega, česar ga prosimo v njegovem imenu, če prav prosimo.

Ali se tega vedno dovolj zavedamo? Če se zavedamo, potem moramo Boga prositi za dobro državo in dobro vlado.

¹ »Kongres« pomeni v Združenih državah iste kakor pri nas parlament.

Kakor je ta stvar prav za prav po sebi umevna, se bo vendar morebiti zdela temu ali onemu na prvi pogled ne- navadna. Če bi vprašali sami sebe ali pa tudi druge, za kaj molijo, česa prosijo od Boga, bomo dobili takele odgovore: Molim za svojo srečo in zdravje, za ženo in otroke, za starše, brate in sestre, za sorodnike, prijatelje in dobrotnike. Mnogo redkeje bomo slišali odgovor: Molim za vso našo vas, za vso faro; molim za Slovenijo, naj jo Bog vodi k sreči in napredku in naj jo zedini; molim za Hrvate, naj bi jim dal Bog dobrih voditeljev, ki jim bodo kazali pot k veličini in slavi; Bogu priporočam Srbe, naj se razplamtijo v njih vse lepe lastnosti, ki so jih učevale skozi stoletja, da niso utonili v turškem morju; molim za slogo med Slovenci, Hrvatini in Srbi, da bi se vsi zavedali, kako smo navezani drug na drugega in kako nas že naš zunanje-politični položaj sili k temu, da v skupnem naporu združimo in ojačimo svoje moči; kajti isti dan, ki bi vzel Hrvatom Dalmacijo, bi vzel Slovencem — morebiti vse, pa tudi Srbom Macedonijo in Vojvodino; isti dan bi spravil pod tujo oblast — če ne večine, pa vsaj velik del Slovencev, Hrvatov in Srbov.

Če bi šteli ljudi, ki na razne načine izražajo svojo nezadovoljnost z razmerami v državi in med narodom, pa bi jih primerjali s številom ljudi, ki prosijo Boga, naj bi odstranil vzroke njihove nezadovoljnosti — kaj mislite, katero število bi bilo večje? Eno je gotovo: kot kristjani se moramo zavedati pri vsaki stvari, ki nam ni všeč v javnem ali v zasebnem življenju, da bo Bog poslal pomoč, ko bo dosežen tisti namen, radi katerega je nadlogo poslal. Za to pa je treba moliti, se nekoliko žrtvovati in vdano prenašati tudi trpljenje.

Ti nazori, ki smo jih tu razvijali, so med nekaterimi narodi prav posebno razširjeni in živi. Frančiškan, ki je prebival okoli dvajset let v Ameriki, je pripovedoval, da so tam Poljaki v cerkvi vselej, kadar je bilo izpostavljeno Najsvetejše, že pred svetovno vojno javno molili tudi za — Poljsko, ki je (neodvisne) takrat niti bilo ni. Danes jo pa imajo! Ali ste kdaj razmišljali, da je tudi naša državna himna — prav lepa molitev?

Med izobraženimi Nemci je zelo razširjen molitvenik: Pesch, Das religiöse Leben (Versko življenje). Med drugimi molitvami ima tudi — prošnjo za državo

in za narod. Takole moli Nemec za svojo državo:

»Bog, ti Stvarnik in najvišji Gospod nad vsemi stvarmi, ki si nas tako ustvaril, da moramo živeti v državni skupnosti, in ki si za varstvo prava in za vzdrževanje reda dal zakoniti gosposki svojo oblast: pomagaj vsem našim predstojnikom pri vršenju njihove težke službe; krepí jih! Odvračaj od njih sebičnost, ki je umazana, ošabnost, ki je satanova lastnost, in pogubne nasvete napačnih svetovalcev, da bomo preživeli svoje zemeljske dni v miru in redu in se pod vodstvom svete kato-liške Cerkve pripravljali na srečno večnost. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

Oglejmo si nekoliko vsebino te molitve!

Predvsem se Nemec, ki jo moli, zaveda, da v državi mora živeti, ker je človek tako ustvarjen, da more svoje telesne in duševne sposobnosti razviti samo v družbi. Največja naravna družba je pa država. Brez države si ne moremo misliti ne urejenih sodišč, ne železnic, ne šol. Bog torej hoče, da živimo v državi. Nobene družbe pa ni brez oblasti; in ker je družba od Boga, je od Boga tudi vse, kar k družbi neobhodno spada, torej tudi oblast.

Toda tisti, ki izvršujejo oblast (t. j. predvsem načelniki držav, ministri in visoki uradniki), utegnejo živeti v skušnjavah posebne vrste, ki jih zavajajo, da ne bi pravično izvrševali svojih dolžnosti. Utegne jih premotiti sebičnost, da bi svoj visoki položaj izrabljali sebi v korist. Čast in moč jih moreta zavajati v ošabnost; ker so pri izvrševanju svoje službe navezani na nasvete, ki jih dobivajo od svoje najbližje okolice, od svojih zaupnikov, je nevarnost, da si izbero slabe svetovalce. Zato pa je potrebno, da molimo, naj Bog varuje gosposko pred sebičnostjo, ošabnostjo in slabimi svetovalci.

Molitev za predstojnike je povsem razumljiva ne samo, če jo gledamo s stališča ljubezni do bližnjega, ki nam velevala, da

molimo za vse ljudi, ampak tudi iz ljubezni do nas samih. Sebičnost oblastnikov se brani na naš račun, njih ošabnost ponižuje nas, nasveti krivičnih svetovalcev nas lahko spravijo ob imetje in osebno svobodo.

Ali ni torej molitev za državo nadvse opravičena. Molitev v ta namen spada v vsak molitvenik. [Opozarjamo ob tej priliki, da ima knjižica »Večna molitev« pred Jezusom v Zakramentu ljubezni — posebno uro (12.) z naslovom »Za blagor domovine«. V ljubljanski stolnici opravljajo te molitve na slovesen način pred izpostavljenim Najsvetejšim vsak četrtek od 20. do 21. ure zvečer. Naj bi se ta 12. ura večkrat določila za skupno molitev tudi drugod! — Pripomba uredn.]

Ali smo dolžni za državo moliti, naj so nam razmere v njej bolj ali manj po volji? Gotovo! Če so nam razmere po volji, molimo, da bi vse dobro, kar nam je všeč, ostalo; če nam niso všeč, moramo tem bolj moliti, da bi se razmere ugodno spremenile.

Ni zanesljivejšega sredstva, da se ustvari pravilno razmerje med vlado in narodom, kot je molitev.

Tolikokrat se govori o »državotvornosti« kakega naroda. Dne 11. maja t. l. je n. pr. pisal neki list o značaju Bolgarov, »da v širokih ljudskih slojih ni skoraj nikakega čuta za državno celoto, za neokrnjeno domovino, marveč samo za hišo, njivo, morebiti za vas; vsako drugo pojmovanje jim je vcepljeno umetno ali siloma«. Gotovo je to žalosten znak pomanjkljive državotvornosti. Po vsem, kar smo rekli doslej, lahko trdimo glede državotvornosti: Zanesljivo merilo za državotvornost je to, koliko kdo za državo — moli! In prav tako spoznamo ljubezen do naroda po tem, koliko kdo svoj narod priporoča božjemu varstvu.

Molimo torej za državo in za svoj narod s trdnim zaupanjem, saj je Bog vsemogočen. Naša molitev ne bo ostala neuslišana. Z državo in z narodom bomo rasli mi sami v duševnem in če Bog da tudi v gmotnem blagostanju.

Iv. Dolenec.

San Saba in Pariola

(IX. poglavje knjige: Iz mojih rimskih let.)

Dasi je bilo življenje v Germaniku resno, disciplina stroga, v marsičem skoro vojaška (točnost, na primer, se je zabičevala tako zelo, da si se moral sam obtožiti pri prefektu, če si le samo par minut kje zamudil), vendar zato gojenci nismo žalostno povešali

glav ali lazili okrog kakor temne, napol mrtve sence. Nasprotno! Škof Ketteler po pravici piše o Germanikih, da ni mogoče najti bolj veselih mladih ljudi od njih, in da je težko povedati, kako plemenito bratstvo druží gojence s predstojniki v eno družino. »K lepemu

in mirnemu življenju,« dostavlja ta škof, »pa mnogo pripomore pametna mera razvedrila, ki je zanj poskrbljeno v hišnih pravilih. Po kosilu in po večerji se zbirajo k veselemu odmoru, čeprav naj tudi ta služi višjim namenom duševne naobrazbe s tem, da se zabavajo gojenci gotove dni opoldne v latinskem, zvečer pa v italijanskem jeziku. Takisto so v pravilih določeni krajši in daljši izprehodi. Vsak teden enkrat pa gredo Germaniki k Sv. Sabu, da prebijejo tam cel dan oddiha med znanstvenimi vajami, igro, petjem in zabavo.«¹

To zadnje je bilo ob četrtek, ko so počivala predavanja na Gregorijani. Tedaj smo res hodili po zimi za cel dan k Sv. Sabu, poleti pa o popoldnevih na Pariolo.

Pod Sv. Sabom — S a n S a b a — si predstavite ostanek praznega starodavnega samostana s cerkvijo na južnem Aventinu, pičlo uro hoda od zavoda Germanika-Hungarika. Samotna lega, častitljivi zidovi, prastara bazilika in presenetljivo lep razgled na najvažnejše razvaline starega in nekatere sijajne zgradbe novega Rima so dajali ob našem času San Sabu sloves ene najbolj upoštevanih, spominov bogatih in privlačnih točk Rima. Dandanes je tu marsikaj drugače, ker je nastalo okrog San Saba celo novo rimsko predmestje. — Početki samostana Sv. Saba segajo po vsi priliki v prvo polovico 7. stoletja. Po starem sporočilu je imela le-tu molivnico (oratorij) sv. Silvija, mati sv. Gregorja Velikega, ki je — kakor hoče legenda — celo pošiljala odtod vsak dan hrane svojemu sinu v samostan sv. Andreja na hribu Celiju. Da bi bila že ta sveta žena ustanovila samostan Sv. Saba, ni verjetno. Bolj gotovo je, da so ga pozidali grški menihi, ki so se bili sem priselili iz slovečega samostana istega imena v Palestini. V 10. stoletju so grške menihe zamenjali benediktinci, ki so prišli bržkone iz Montecassina, pozneje pa za njimi drugi iz Clunyja; ti so sezidali sedanjo cerkev, potem ko je bila prvotna s samostanom vred proti koncu 11. stoletja — morda pod Robertom Guiscardom — porušena. Po skoro tisočletnem, vsakovrstnih usod polnem obstoju je Gregor XIII. Sv. Saba l. 1573. podaril kolegiju Germaniku. Dobrotljivost taistega papeža je tri leta pozneje, 1576, naklonila zavodu tudi vilo P a r i o l o z velikim in lepim vinogradom na višavah pred Porto Salaro prav s tem namenom, da bi služila gojencem v razvedrilo in okrepilo. »Ker smo opazili,« je dejal ljubeznivi papež v podarilnem pismu, »da do tega dne še nismo odkazali mladeničem kolegija Germanika nobenega kraja, kjer bi si mogli tisti, ki jih neprestano učenje ali bolezen oslabi, od časa do časa odpočiti in nabrati novih moči, smo v svoji skrbi za udobnost in pošteno

razvedrilo gojencev — katere vidimo k naši največji srčni radosti vsak dan napredovati v pobožnosti in pridnem učenju — sklenili, podariti jim imenovani vinograd z vsem, kar mu pripada.«²

Spominjam se, da smo celodnevne pohode k Sv. Sabu radi pričenjali s svetnikovim praznikom, 5. decembra. Ta dan smo si, ker navadno ni bil četrtek, sami naredili prosto, da smo staro in zapuščeno cerkev (dandanes je močno restavrirana), kolikor je bilo mogoče, pospravili in okrasili ter imeli v nji slovesno službo božjo. Potem smo četrtek za četrtkom romali k Sv. Sabu. Okrog devete ure smo navadno zapuščali zavod ter v običajnih oddelkih veselo hiteli po poti mimo Al Gesù — kjer smo mimogrede kratko pokleknili na grob sv. Ignacija — čez Kapitol, vzdolž Foruma in Palatina, za Cirkom Maksimom na Aventin, odkoder smo izmed cerkvic sv. Priske in sv. Aleša že zagledali pred seboj častitljivi zavičaj Sv. Saba, ki nas je vsakokrat tako prijazno pozdravljal ter nam obetal lep in razvedrila poln dan.

Vsi veste, kaj so skrbi prosti, razigrani mladi ljudje. In to smo bili mi, kakor hitro smo zadihali v prahu čistem izvenmestnem zraku pri Sv. Sabu. Zato smo pa tudi hitro napolnili z vikom in krikom, s smehom in dirindajem vse prostore starega samostana in dvorišče in vrt in senčnati park poleg njega. Bogoslovci na eni, modroslovci na drugi strani, smo hiteli znašati skupaj iz shramb potrebščine za igri »piastrello« in »boccio« (bôčo) in za kegljanje. Igra »piastrella« se igra z okroglimi železnimi ploščicami (piastrelle), »boccia« pa z lesenimi krogli (boccia). Igralci mečejo oboje iz daljave k določenemu cilju. Zmagujejo tisti, ki se cilju najbolj približujejo. Pri tem igra veliko vlogo spretno izpodbijanje ploščic in krogel nasprotnikovih. — Kegljanje pa tako vsi poznate in veste, kakšne šale se zbijajo in kakšen smeh je med kegljavci, kadar kdo vrže »suho« ali »planko«, pa tudi, kakšen urnebesni krik se dvigne, kadar jih pade »vseh devet«... Ne da bi hotel prijatelja Josipa kakorkoli spravljati ob veljavo, moram povedati, da je, čeprav je bil že takrat precej dobro podstavljen možak, pri kegljanju metal krogle kakor kaka tenka gospodična; skoro vse so mu letele — vstran!...

Kdor ni maral za igro, se je svobodno zabaval drugače. Lahko je telovadil; lahko je bral časnike in revije; lahko se je udeleževal te ali one debate, ki se je mestoma razvila; ali pa se je pridružil skupini, kjer je kak šaljivec uganjal svoje burke; ali pa je šel med pevce in z njimi prepeval, morda pa celo med pesnike, da je tih in zamišljen zrl na Rim in

¹ Steinhuber, II., 471.

² Steinhuber I., 121.

na Albanske in Sabinske gore v daljavi ter pletel misli, iskal rime in koval verze... Popolna prostost cel božji dan! Zvonec, znanivec dnevnega reda, je klical edinole k skupnim litanijam pred kosilom, h kosilu, k popoldanski južini (merendi) in k odhodu. Kosilo in južino so nam vselej pripeljali zdoma, in nikar ne mislite, da sta bila skromnejša nego doma — bila sta celo obilnejša in večji del — vsaj na polovico — spremljana od »deogratiasa».¹

Do kosila so vsekakor prispeli k Sv. Sabu tudi tisti gojenci, ki so jo bili zjutraj zdoma najprej zavili kam drugam. Bilo je namreč dovoljeno, ob četrtkih namesto naravnost k Sv. Sabu iti dopoldne ogledovat in študirat Rim in njegove zanimivosti: zbirke umetnin v Vatikanu ali stari Rim ali cerkve ali katakombe itd. Vsak četrtek se je nekaj oddelkov, zlasti iz prvih letnikov, poslužilo te ugodnosti. Tako smo posebno pri vatikanskih umetnostnih zbirkah prebili nekatere zimske četrtkove dopoldneve. Mene je — odkrito povem — bolj nego k slikam in kipom vleklo v knjižnico, dasi sem n. pr. tudi pred Raffaelovo nesmrtno »Disputo« in »Solo atensko« ter pred Michelangelovo »Poslednjo sodbo« presedel ure in ure. V vatikanski knjižnici (skupaj nad 330.000 knjig in 50.000 rokopisov) so največji književni zakladi v Sikstovi dvorani. Ta je 70 m dolga, 15 m široka in 9 m visoka. Sto slikarjev je pod vodstvom mojstra Cezarja Nebbia okrasilo njene stene s slikami 16 vesoljnih cerkvenih zborov in najvažnejših del papeža Siksta V. Tu so v 46 stenskih omarah shranjeni latinski in grški rokopisi, najzanimivejše redkosti pa so zaklenjene v mizah iz orehovine, da jih je le skozi steklo mogoče videti. Take redkosti so: »Codex Vaticanus«, to je, izvod Sv. Pisma iz 4. stoletja; dalje: bogato slikani breviri ogrskega kralja Matija Korvina, ruski Kalendarji in rokopis Terencija iz 9. stoletja; rokopisi Petrarka, Tassa, Danteja; rokopisi Luthrovi; knjiga angleškega kralja Henrika VIII. proti Luthru; risbe Michelangelove in Raffaelove; najstarejši prepisi Cicerona in Vergila itd. Človek bi se tolikih znamenitosti nikoli ne nagledal!

Kako uro pred kosilom je navadno prišel za nami v San Sabo pater rektor in je prinesel pošto. Tedaj smo se seveda zgrnili na gosto okrog njega, on pa nas je obslul ne samo s pismi in dopisnicami — kako klaverno je gledal, kdor ni nič dobil! —, marveč tudi z raznimi bližnjimi in daljnji novicami, ki so bile skoro zmerom vesele, zakaj žalostne je rajši obdržal zase, da nam niso pokvarile sveto-sabskega razpoloženja.

¹ Dovoljenje za razgovor pri mizi. Sicer smo vedno molčali in poslušali berilo med jedjo.

Le prehitro je vselej minil dan pri Sv. Sabu. Na povratku smo največ hodili po poti, ki gre mimo Koloseja. Tu smo imeli na levi Palatin z druge strani ter Neronov vodovod in hišo Septimija Severa, na desni pa cerkvi sv. Gregorja Vel. in svetih Janeza in Pavla. V očigled Titovega in Konstantinovega slavoloka smo se popeli od Koloseja na Kvirinal, stopili na bežen obisk k grobu sv. Stanislava in zavili potlej kmalu v domačo ulico.

To je bilo v zimski sezoni. V vročih poletnih mesecih pa smo hodili namesto k bolj oddaljenemu Sv. Sabu ob četrtkih — ne za cel dan, marveč samo — popoldne na bliže ležečo Pariolo. Pot skozi senčnato vilo Borghese je veljala zmerom za osvežujoč izprehod, zlasti še na večer, ko smo se s Pariole vračali. — Tudi na Parioli smo živeli kratkočasne ure. Bolj nego igre so tu prihajali do veljave petje, pogovor in dovpt, kar je vse doseglo svoj višek pri merendi (južini), ki nas je zbrala — teologe in filozofe — k skupnemu razvedrilu. Takrat smo tudi Slovenci in Hrvati katero svojo zapeli — saj je bil naš France Ušeničnik pravi slavček v zavodu in tudi med Hrvati je bilo par dobrih pevcev. Z vidnim užitkom so poslušali tovariši slovenske narodne pesmi in zlasti tisto o rožmarinu, ki »ima svoj duh, naj bo zelen al' pa suh«, so nekateri hitro ujeli v ušesa in jo navdušeno z nami prepevali.

Na Parioli smo tudi vsako leto slovesno obhajali skupno slovo od bratov, ki so, okončujoč svoje zadnje leto, že bili na tem, da pohite iz Rima nazaj v domovino. Tedaj so nastopali razni govorniki, ki so vezano in nevezano, resno in šaljivo govorili poslavljajočim se tovarišem vesele in žalne, dobrodušne in hudomušne besede, spominjajoče preteklost in v prihodnost kažoče... Marsikak veder dogodek iz zavodskega življenja posameznika se je tu osvežil, nekatera značilna poteza na tem in onem poudarila, taka in taka »prerokba« o bodočih usodah izrekla...

Ker že omenjam tega slovesa, naj še povem, da je imelo na Parioli pač nasplošno veselo lice; ko pa so posamezni tovariši začeli zares odhajati iz zavoda, je bilo dosti turobno in bridko. Vršila pa se je po lepem, zelo ganljivem ceremonijelu. Ko se je približala ura odhoda, je zazvonilo po celi hiši in vsi gojenci smo pohiteli v kapelo. Potem je pripeljal p. rektor odhajajočega. Le-ta — nič več »rdeč«, marveč »črn« — je pokleknil pred oltar in molil naglas zahvalno molitev:

»Zahvalimo se ti, vsemogočni Bog, za vse dobrote tvoje, ki živiš in kraljuješ na vekov veke.«

Kaj je bilo pri tem vsakomur v srcu in v očeh, ni težko uganiti. Zakaj dobrote božje

so v zavodu deževala sedem let — neizmerne so bile... Potem je stopil pred klečečega rektor in molil nad njim molitev za srečno pot:

»Dodeli, prosimo, vsemogočni Bog, da tvoja družina hodi po poti zveličanja in da, sledeč opominom sv. Janeza Predhodnika, varno pride do Njega, ki ga je on napovedal, Gospoda našega Jezusa Kristusa, tvojega Sina, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Sv. Duha Bog na vekov veke. Amen.«

Na poziv rektorjev: »Pojdimo v miru!« je vsa kapela odgovorila: »V imenu Kristusovem. Amen.« In odhajajoči se je dvignil in

šel, spremljan od celega zavoda, do velikih vežnih vrat. Tu ga je pater rektor vpričo vseh in v imenu vseh še objel, in s pozdravom: »Hvaljen Jezus!« je izginil brat na cesto in v življenje...

Koliko takih slovesov sem gledal, preden sem se poslovil sam! Moji najožji rojaki so odhajali... Ko se je poslovil prvi, vem, da nisem zaspal dolgo dolgo v noč... Srce, čeprav osrečeno od večnega in svetega mesta, je prevzelo hrepenenje po domovini... O to naše ubogo srce!

Dr. Mihael Opeka.

Lurški jubilej

Lurd je ena sama visoka pesem Marijine ljubezni. Nikjer na svetu Brezmadežna ne deli tako očitnih dobrot v tolikem številu kakor v Lurdu, pa tudi nikjer na svetu se Mariji ne izkaže toliko češčenja, zaupanja in hvaležnosti na tako očiten način kakor v Lurdu. Prav z vsega sveta prihajajo semkaj romarji, ljudje vseh stanov in vseh jezikov. Na stotisoče jih je vsako leto; vsi poklekajo pred lurško votlino, tam molijo, prosijo, vzdihujejo, časte Brezmadežno v svojem in v imenu toliko drugih stotisočev, ki bi tudi radi pokleknili na ta milosti polni kraj, pa morajo ostati doma in so se le-tem v molitev priporočili.

Letos je minilo 75 let, odkar se je Brezmadežna prikazala preprosti, nedolžni lurški pastirici Bernardki Soubirous. Pred 75 leti so se začeli na Marijino željo zbirati na tem kraju prvi romarji, pred 75 leti so se tam začela prva ozdravljenja, ki jih zdravniki niso mogli razložiti. In danes je Lurd največja Marijina božja pot. Vsako leto je nekaj stotisočev tako srečnih, da pokleknejo pred lurško votlino. Od početka te Marijine božje poti pa do danes je prišlo v Lurd — tako sodijo — čez 30 milijonov vernikov. L. 1930 n. pr. se je s 413 posebnimi vlaki pripeljalo 240.000 romarjev, l. 1931 s 320 posebnimi vlaki 225.000 romarjev. Onih, ki so pa prispeli na božjo pot z rednimi vlaki, je vsaj še dvakrat toliko. Od l. 1882 do 1914 je bilo 4445 priznanih ozdravljenj. Zdravniki z vsega sveta se hočejo osebno prepričati, kaj je s temi ozdravljenji, ki se o njih toliko govori in piše. Zdravnik dr. Vallet je v najnovejšem času ustanovil »Mednarodno zdravniško zvezo«, ki je po dveh letih štela že 1685 članov; lansko leto jih je na novo pristopilo 200 iz raznih držav. L. 1931 je Lurd obiskalo 789 zdrav-

nikov, l. 1932 pa 864 z namenom, da pro- učujejo lurška ozdravljenja.

Tudi 24 Slovencev, ki so se pridružili hrvatskim romarjem, je bilo letos tako srečnih, da so bili navzoči pri velikih jubilejnih slovesnostih. Za 16. julij, to je tisti dan, ko je bl. Bernardka zadnjikrat gledala Brezmadežno, so bile napovedane izredne svečanosti in prav tedaj smo tudi mi bili v Lurdu. Ze v soboto 15. julija, se je vse mesto odelo v praznično obleko. Vse hiše so bile prepletene z venci, čez ulice so na gosto viseli slavoloki, na mo-

M. Laach

Žalostna Mati božja

Miha Maleš

Vrhnika

Sv. Kozma in Damijan

stovih, ob hišah, vsepovsod so napeljavali električno razsvetljavo za veliki lurški praznik.

Precejkrat sem že videl na velikem prostoru pred lurškimi svetišči popoldansko procesijo s sv. Rešnjim Telesom, pa me vedno znova pretrese človeška beda, ki se na tem kraju zbira od vsepovsod, pa tudi globoka vera in trdno zaupanje, ki ga imajo vse te množice v dobroto in usmiljenje božje. K tej procesiji namreč prinesejo tudi bolnike, ki so se pripeljali v Lurd zdravja iskat. Na obeh straneh velikega prostora pred rožnvenško cerkvijo razpostavijo v dolgih vrstah vozičke z bolniki, da počakajo blagoslova z Najsvetejšim. Letos je bilo bolnikov izredno veliko. Procesije s sv. R. T. se je udeležilo vseh 22 škofov, ki so se ob tej priliki zbrali v Lurdu. Škof, ki je vodil procesijo, je šel k vsakemu bolniku posebej in ga blagoslovil. Medtem pa je ogromna množica ponavljala za duhovniki vzklrike, ki so že tolikokrat odmevali na tem svetem kraju: »Gospod, če hočeš, me moreš ozdraviti! Gospod, reci le besedo in ozdravljen bom! Gospod, Sin Marijin, usmili se me! Gospod, tisti, ki ga ljubiš, je bolan. Gospod, daj da vidim! Gospod, daj da hodim! Gospod, daj da slišim! Zdravje bolnikov,

prosi za nas.« Kadar poslušam te zaupne klice, mi vselej pridejo na misel prizori iz Palestine ob Gospodovem času, ko so tolikrat prinašali pred Jezusa vsakovrstne bolnike. In božji Zveličar je roke nanje pokladal ter jih ozdravljaj. Tudi pri teh lurških procesijah se večkrat zgodi, da kdo nenadoma vstane z bolniške postelje in ozdravljen, med nepopisnim navdušenjem množice odide pred lurško votlino, da se zahvali Njej, ki mu je od Gospoda milost izprosila.

Poleg drugih cerkvenih dostojanstvenikov, ki so se udeležili jubilejnih svečanosti, naj spomnim pariškega nadškofa kardinala Verdier-ja. 16. julija, torej v nedeljo, ko so bile glavne slovesnosti, je imel na prostem pred rožnvenško cerkvijo pontifikalno sv. mašo. Posebno pozornost je vzbujal ruski škof Mgr. Sloskan, ki je bil več let v strašnem sibirskem ujetništvu in je bil šele pred nekaj meseci po posredovanju sv. Očeta spuščen na svobodo. Vsa njegova postava kaže, da je mož globokega notranjega življenja. Jugoslovanski duhovniki smo ga ta dan obiskali. O svoji osebi in svojem lastnem trpljenju škof-mučenec ne govori. Pač pa nam je pripovedoval o trpljenju nesrečne in tako hudo preskušane Rusije. Ko smo odhajali, nam je priporočal: »Vi Jugoslovani, molite za Rusijo! Morebiti bo prav vaša molitev odločilna, da bodo prikrajšani Rusiji bridki dnevi.« — Skoraj bi bil pozabil spomniti, da smo Jugoslovani imeli s seboj grško-katoliškega škofa dr. Dionizija Nyaradi-ja. Prav podobno kakor škof Sloskan je tudi naš vladika vzbujal mnogo pozornosti. Po končani procesiji so se romarji kar gnetli okrog Prezvizišenega, da bi mu poljubili roko in prejeli njegov nadpastirski blagoslov.

Spomnim naj še kartaginskega škofa Lemaître-ja, ki je bil čudežno ozdravljen na priprošnjo blažene Bernardke. Njegovo čudežno ozdravljenje je potrjeno od sv. Cerkve. (Prim. Acta Apost. Sedes 1933, str. 319.) Na podlagi tega pa še enega drugega čudeža bo bl. Bernardka 8. decembra t. l. med velikimi svečanostmi prišteta svetnicam.

Nekaj izrednega je bila ta dan sveta maša pri votlini ob šestih zvečer, torej ob čisto nenavadnem času. Sveti Oče je za to priliko izdal posebno dovoljenje za večerno uro, in sicer zato, ker se je približno ob tem času, ob 6 zvečer, Brezmadežna zadnjikrat prikazala Bernardki. Ogromne množice so se začele že davno pred napovedanim časom zgrinjati okrog

lurške votline; na desettisoče jih je pa šlo na drugo stran reke Gave, ki teče mimo votline, da so od tam sledili svetim obredom. (Gl. sliko.) Poleg pontifikalne škofove sv. maše sta bila še dva govora, pa so vendar vsi do zadnjega potrpežljivo vztrajali. Med prepevanjem Marijinega slavošpeva »Magnificat«, smo se proti 8. uri začeli razhajati.

Zvečer so bila vsa svetišča z mestom vred nepopisno lepo razsvetljena. Z umetnim ognjem so večer spremenili v dan. Ko je odbila že enajsta ura, so številni romarji šele začeli iskati svoja prenočišča.

Brezmadežna je dobra, mogočna in usmiljena. V tem prepričanju smo se v Lurdu utrdili, ko smo tudi Vas njeni priprošnji priporočali.

C. P.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Pri družbi v službi

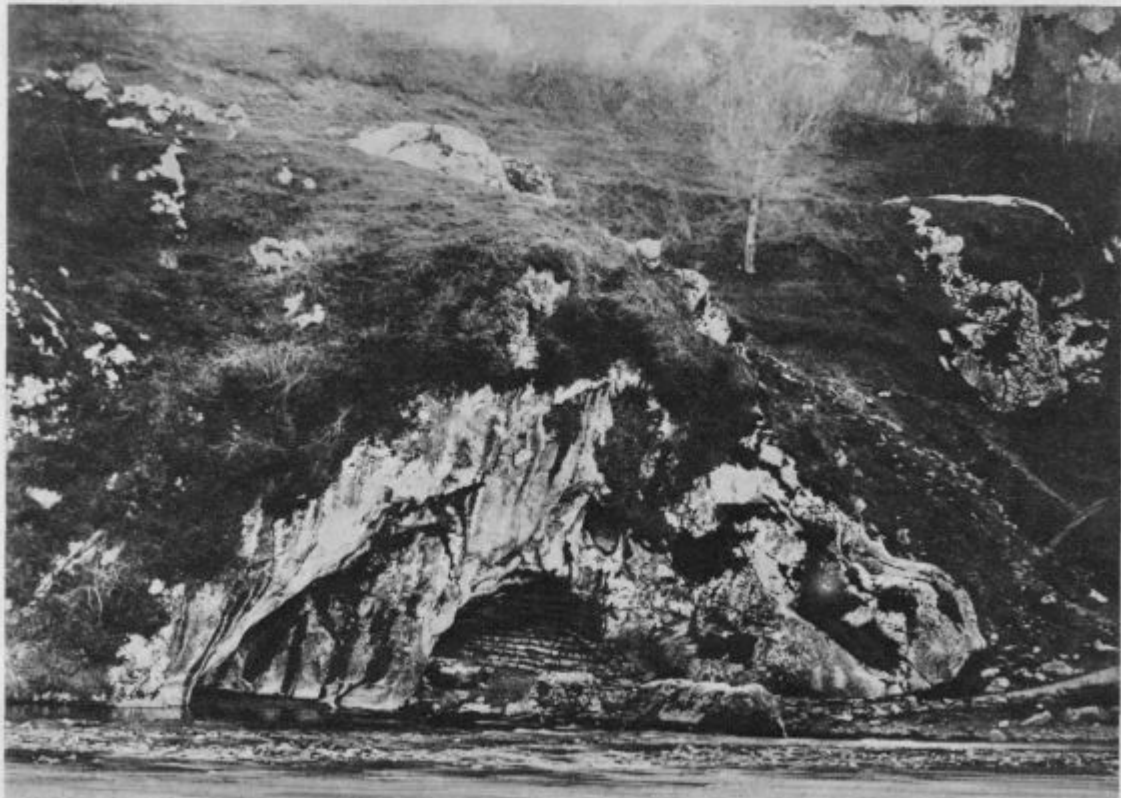
VII.

Ko je bila Matijevčeva Tona izvoljena za odbornico, je g. Anton veselo zadromljal, sam zase seveda: »Ta pa bo, ta pa bo!« Če bi bil to preglasno povedal, bi se bila Tona morebiti še prevzela. Preglasna hvala iz človeških ust ni vselej dobra. Pohvaljeni si morda domišljuje, da je dosegel že vrhunec popolnosti, da je priplezal že višje, kakor je nameraval. Konec take domišljavosti se nemalokrat imenuje padec.

Ne morem tudi tu poviševati Matijevčeve in njenih vrlin; samo to bom povedal,

da je g. Anton našel v njej dobro pomočnico, ki mu je pomagala voditi in pisati družbene knjige. Pisavo je imela prav čedno; tudi to, kar je zapisala, je imelo glavo in noge; človek, ki je hotel brati, je vedel, kaj je povedano. Kar se je v družbi zgodilo lepega, čednega, vzpodbudnega, pohvale in posnemanja vrednega, vse to je Tona vestno zapisovala v družbeno kroniko.

Nekaterim — skoraj bi zapisal, pregorečim — dušam tako popisovanje ni bilo preveč všeč. Videle so v tem le preveč

Lurška votlina I. 1858

poviševanja, preveč hlastanja po lastni hvali, preveč častihlepja in kakor se še ta nesrečni zemeljski plevel imenuje. Toliko, da se niso že čutile prikrajšane na svojem plačilu onstran groba.

In so to oponesle tudi g. Antonu.

»Tako-o?« se je čudil dobri gospod; »zakaj je pa potem pisan sveti evangelij? Zakaj pa je sv. Luka pisal knjigo apostolskih del? Ali mar vse zato, da bi bila zmanjšana vrednost Jezusovega delovanja? In da bi bilo zmanjšano zasluženje apostolov? Ne bodite no! Morebiti ste res

»Naši pravijo, da je najbolj prijetno brati v časopisih tiste stvari o bojih in pobojih...«

»To je ravno naša napačna vzgoja, da po časopisju kar hlastamo za takimi popisi; napačno, da nam nekateri listi take stvari še slikajo kot nekaj izrednega, junškega, pretkanega in premetenega, skoraj bi rekel, kot nekaj posnemanja vrednega.«

»Toda čemu bi pa mi pisali svoja dela v knjigo, ki ne bo šla nikdar v svet! Vedno bo zaprta doma, kakor pravite.«

Pogled na lurška svetišča

kdaj brale, da vneti misijonarji niso pustili o sebi pisati in svojih del oznanjevati. Pustimo jim! Ali da bi nobeno dobro delo ne smelo biti zapisano, to pa vendar ne gre.«

»Lastna hvala, cena mala,« se je spet govorilo. »Kam pa je šla ponižnost?«

»Saj pravim, no! Kje je ponižnost? Tudi ponižnost se ne sme skrivati in ponižnost sploh ne obstoja v tem, da bi kdorkoli svoja dobra dela svetu skrival. Vjoličica se sicer skriva človeškim očem, prikrita pa ne ostane. In Jezus sam je dejal, naj bi tako svetila naša luč, da ljudje vidijo naša dobra dela. Ali naj se res samo hudobija na dolgo in na široko popisuje? Umori, poboji, pretepi, tatvine, goljufije, prevare, samoumori in druga navlaka, ki z njo dan za dnem polnijo predale našega časopisja. Hudobija naj se košato proslavlja in povišuje, kar je dobrega, naj pa gre lepo mirno pod klop!«

»Mi ne pišemo svojih kronik samo za danes ali za jutri. Kar bomo zapisali, mora ostati zapisano za stoletja. Mogoče je katera že brala zgodovino prve Marijine družbe v naših krajih? Odkod imamo tiste podatke? Ali ne iz knjig, ki so jih takratni člani napisali?«

»Že res! Ampak takrat so res zgledno živeli, tako da je bilo vredno pisati.«

»A tako! Če so takrat res tako zgledno živeli, zakaj bi pa danes ne smeli! Nekateri res mislijo, da je bilo vzorno in čednostno življenje pravica in znamenje nekdanjih, starih časov; danes bi pa morali živeti le tako, kakor svet hoče, ne pa kakor Bog hoče.«

»Je pač tako božja volja.«

»Da moramo pobirati stopinje za svetom? Pojdi, pojdi, Jerica, kje si pa to pobrala?«

»Pri nas vedno tako pravijo.«

»In ti misliš, da je res tako?«

»Zakaj pa ne bi bilo?«

»Božja volja, da božja volja. Kako čudno ljudje gospodarijo s tem izrazom. Če Peter Janeza ubije: je bila že tako božja volja. Če Miha zažge hišo svojemu sosedu: je bila že tako božja volja. Če se narodi med seboj koljejo in more, če se med seboj sovražijo, če umetno napravljajo draginjo: je že tako božja volja. Ni čuda, da se potem človeški srd obrača

»Neopravičljivi so. Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali ga zahvalili, ampak so postali v svojih mislih prazni in je otemnelo njih nespametno srce. Imenovali so se modre, pa so se poneumnili in so zamenili veličastvo neminljivega Boga s podobo, slično minljivemu človeku in pticam in četveronožcem in plazivcem... In ker niso imeli za vredno, da bi se držali spoznanja božjega, jih je Bog prepustil sprijenemu mišljenju, da so počeli, kar se ne spodobi, polni vsakršne

Sv. maša v lurški votlini 16. julija t. l. ob 6. uri zvečer

zoper Boga in zoper nebesa. Saj bi bil potemtakem res Bog kriv vsega hudega.«

»Če pa ne gremo za svetom, se pa nam posmehujejo. In to še ni najhujše. Za neumne nas imajo. To pa boli; saj veste.«

»Ze vidim, da ne bo šlo drugače. Poseći moram po mojem ljubem učeniku, ki se mu pravi sv. Pavel.«

Gospod Anton vstane in gre brskat v svojo knjižnico.

»Tukaj ga ni, — tukaj tudi ne, — aha! Ga že imam!«

Sedel je na stol, odprl knjigo, poiskal je pismo do Rimljanov, primerno se odkašljal in potem bral:

krivičnosti, hudobnosti, lakomnosti, zlobnosti, polni zavisti, ubijanja, prepira, zvižaje, malopridnosti; podpihovalci, klevetniki, Bogu sovražni, nasilniki, ošabneži, bahači, izmišljevalci hudobij, staršem nepokorni; brez pameti, brez zvestobe, brez ljubezni, brez usmiljenja.«

Zapr! je knjigo, obmolknil in pogledal skozi naočnike, kakšen vtis bo napravil sv. Pavel.

Vse je molčalo.

»Pika! Dosti!« je sklenil gosp. Anton svoje branje in kar je dodal, je dodal še iz svojega: »Ali ste slišali? V teh besedah imate živo sliko, resnično fotografijo ne

Foto Grabjec, Ljubljana

Zastave Marijinih družb v sprevodu na Stadion

samo tistih dni, katere je gledal apostol z lastnim očesom, ampak prav tako sliko današnjih dni. In tu imate pravo besedo za tisto, kar nekateri mislijo, da je božja volja: »Bog jih je prepustil«. To je beseda, ki je ni iznašel svet, ampak jo je zapisal mož, poln Sv. Duha: sveti Pavel. Bog je prepustil človeško modrost, naj po svoje gospodari, po svoje modruje, naj sama sebe osmeši ali pa naj pripozna, da

je brez Boga enaka ničli. Ne, še manj je kot nič.»

Poslušalstvo je molčalo. Kdo pa bo ugovarjal Pavlovemu umu. Zakaj Pavel je pisal z modrostjo in s prepričevalnostjo, kateri se ni mogoče ustavljati in ji odgovarjati. Božja moč je v njem.

»In tako« — je nadaljeval gosp. Anton, — »smo pokazali danes še eno stvar, za katero bi se morale naše družbe vedno bolj in bolj zavzemati: To je duhovno branje. To, kar smo pravkar predelali, vam bodi za vzor. Če vam ni mogoče vsak dan, pa vsaj vsako nedeljo in vsak zapovedani praznik vzemite v roko knjigo s podobno vsebino: sv. pismo, življenje svetnikov, ali kaj drugega primerne in preberite približno toliko, kolikor smo predelali danes sv. Pavla, pa bo vaša duša postala neizmerno bogata, ne denarja, pač pa svetih, vzvišenih misli. Ali bo tako?«

»Bomo poskusile.«

»Poskusite in nadaljujte! Vsaj pol leta. Potem bo pa šlo kar samo.«

Bog daj!

J. Langerholz.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G.)

Prav za prav je v tihi odpovedi nekaj nedopovedno lepega, če izvira iz nesebične ljubezni do Boga ali sočloveka. Imaš na primer obsežno posestvo, imaš slovito ime, imaš denar, a vse to z enim samim gibom odrineš od sebe kot ničvredno blago, razdeliš med reveže in greš v hišo samote, kjer se vsega posvetiš nadzemeljskim mislim. Vse vabljalivosti sveta, planine, mesta, široke vode, ljubezen zvestih src, prostrana svoboda — vse to se mahoma zastre pred teboj in ostaneš sam kot pesek sredi puščav. Tvoje srce je le pred enim veličjem obstalo, pred kristalno čisto ljubeznijo do Boga in bližnjega; in to ti postane poslej zmisel vsega življenja.

Človek je le enkrat klican, naj gre svojo pravo življenjsko pot. Če ta klic presliši, je morda izgubljen kakor jagnje, ki je izgubilo pastirja. Premnogo ljudi poznam, ki so bili kli-

cani v družinsko ognjišče, a so se umaknili v samsko življenje in niso našli sreče; še več, ki so ubežali klicu iz večnosti, naj ogrnejo duhovski plašč; šli so v življenje, ki jim je ob slehernem koraku nastavljal bridkostna razočaranja. Iz prevare v prevaro so se pogrezali. Preslišali so božji klic!

Marjetka je svojemu življenjskemu klicu zgodaj prisluhnila. In sleherni misel, sleherni dejanje je po tem klicu uravnavala. Sicer ji prvotno še ni bilo povsem jasno, kje ji bo obstalo življenje, le eno misel je v vsej svetlosti zaznala: njen ženin bo Jezus, kateremu se bo posvetila vso, s telesom in dušo. Sele kasneje, ko je že prekoračila dokaj življenjskih bridkosti, se ji je razodela prihodnost v popolni luči: samostan, odtrganost od sveta, odpoved vsem veselostim življenja, le molitvena vez med zemljo in nebom — take in podobne

asketične posebnosti so se ji predočile. Marjetka se jih ni zbalala, šla je za klicem in danes njena duša prepeva zahvalne psalme.

*

Marija Franciška skriva v svojih zapiskih rajsko lepoto svojega duhovnega življenja v neomejni vdanosti svojemu ženinu. V molitev križevega pota, ki jo je sama sestavila, je namreč položila sledeče misli: Jezusa obsodijo na smrt. In to sprejme On z vdano krotkostjo nase. Ljubi Jezus! Daj, da bom čestokrat na to mislila ter sleherno krivico na podoben način sprejela in prenašala. Ljubi Jezus, veš, kaj mislim. Sama sem v tej sveti hiši, nihče me ne pozna razen tebe; brez tvoje ljubezni bi umrla. Tako pa nič ne vidim, nič ne slišim, le nate mislim noč in dan. Majcena sem, ničesar ne počenjam, kar bi vzbujalo pozornost, razen to, da se na glas radujem nad svojo srečo. Midva se pa razumeva: če me zabode kak krivi očitek, se ne obtožujem niti opravičujem, tebi darujem svojo bol. Saj te čutim sleherni trenutek; če razpihujem prah z oken ali sprejemam gosta ob vratih. In tako se spremene vsa bremena v vesel tovor, vsaka bridkost v radost. Najskritejša skrivnost človekove sreče na zemlji, katere pa žal skoraj nihče ne pozna, je v tem, če človek izpolnjuje tudi v majhnih stvareh božjo voljo in če ve, da ni ničesar tako majcenega, kar se ne bi dalo Bogu podariti.

Sveto leto, 1925. Neskončno sem srečna, da sem ga čakala. Saj lijejo potoki božje milosti na zemljo. Iz najsilnejšega vrelca, Kristusove leve strani, iz srca Matere božje, iz krvi apostolov, mučenic in mučencev, teko milosti to blagoslovljeno leto. In jaz bom lovila milost zase in za umirajoče grešnike. To leto, ki bo, kakor čutim, velepomembno za moje življenje, sklepam: V vseh rečeh hočem biti ponižna in pokorna. Moj vzor je Rešenik, ki je bil kot mladenič pokoren človeku Jožefu v Nazaretu, a kasneje človeštvu in Očetu do smrti na križu. V vseh mojih besedah naj se čuti sestrinska ljubezen; vsem sosestricam bom uslužna kot zadnja dekla, posebej v onih rečeh, ki se moji naravi ustavljajo. O vseh tovarišicah bom imela najčistejše misli. To leto bi rada izpolnila obljube ubožstva, čistosti in pokorščine do zadnje možnosti. Tako bom, upam, vseč svojemu ljubemu ženinu...

*

Nekam trudno se počutim. Misli mi nekaj časa hite k nebesom, pa nenadoma omahnejo in padejo na tla kot ptički, ki jim podrežeš peroti. Telo mi slabi, pa ne vem od česa. V prsih me bode, jemlje mi dah; mrzel pot me

čestokrat polije in bleda slabost me obhaja. Nekaj ni prav z menoj. Če pa že prihaja huda ura mojega življenja, bi rada, da bi bila ura zares huda, tako huda, da bi me povsem umila, da bi mogla mimo vic poleteti v nebesa.

Prav za prav je to moja mlada želja. Trpeti in nato umreti. Trpeti za vse nepravilnosti življenja, potem pa naravnost v božje naročje! Ali ne bi bilo to zdaj, ko sem v hiši sreče, daleč od domačih skrbi in bridkosti, kar prijetno?! Trpeti za Onega, ki ga ljubim. Trpeti za tisočere ljudi, ki se boje trpeti, dasiravno bi jih vprav trpljenje očistilo! In za one bednike v črni edinburški ulici, ki nimajo ne kruha ne ljubezni, da bi se čimprej ogledal nanje Jezus, hranitelj duš in teles.

Trpeti, trpeti! To bo poslej moje veselje, katero pa bo razumel le Jezus...

Marija Franciška je za trenotek obmolknila. Prišla je pač huda ura, radi katere je morala zapustiti samostanske zidove. Ne dolgo za večnimi zaobljubami je nenadno vrgla iz sebe kri, nakar je doznal zdravnik vratno jetiko. Za to bolezen pa ni zdravljenja v mestnem vzdušju, marveč v toplem zelenju. Zatorej mora mlada sestra ven iz Londona, v sanatorij usmiljenk sv. Vincencija, v Warley. In tako so naložili Marijo Franciško, ki je čutila neizmerno bridkost ločitve od samostana in ljubljene opatinje, na voz in jo odpeljali.

Foto Grabjec, Ljubljana

Cerkveni dostojanstveniki prihajajo skozi špatir zastav Marijinih družb

Pretrsljiva je bila pot iz Londona v Warley. Marija Frančiška je vdano ležala na vozu; nič ni tožila, nič jokala. Samo solze so ji brez prestanka drsele po licih. To je bila moška boleost, ko se srce trga, a molčiš; le solze lijejo same od sebe kot pekoča bolečina. Vedela je sicer, da ne bo smela biti v breme svojih soster v samostanu, tem bolj, ker je komaj nekaj tednov preteklo, kar je po večnih zaobljubah postala neločljiva članica samostanske družine; toda ločitev od ljubljene celice, od vrta, svetišča, vsega, oh vsega, kar ji je bilo ljubega v tej ljubljeni hiši, od vsega se mora posloviti, morebiti za vedno... Vranci

šla v samostan. Smehlja se mi. Zdi se, da je zadovoljen z menoj. Prav za prav je pa tu prav malo drugače kot v samostanu. Naše življenje mora teči skozi molitve in pokoro, tega pa je tudi tukaj dovolj. Dosegla sem pa poleg tega še ono, ker sem si že kot mlada želela: trpljenje. Zdi se, da sem šele zdaj prava nevesta. Tudi Zenin je trpel; ljubezen pa je lepa, če sta si ljubljene osebi edini v trpljenju in radosti.

Čutim, da me sleherni dan bolj duši. Radi presilnega kašljanja so mi predstojniki odkazali poseben oddelek v hiši. Motila sem namreč vse ostale bolnice. Zdaj sem še bolj sama. Radi tega poslej ni treba, da se le srce po-

Zdrava, Marija, milosti polna...

so hrzali, pripravljeni so bili za polet. Marija Frančiška, nekdanja Marjetka, se je še enkrat z boleznimi očesom zazrla v svete zidove, kjer je preživela svoja najsrečnejša leta, vranci so potegnili in odbrzeli za ovinek. Mariji Frančiški je bilo, ko da je postala tisti hip stara, nemočna in da je samo še grob njeno upanje. Toda iz njenih ust so prihajale silne besede: Božja volja je taka, božja volja je taka... In skozi solze in bridkost se je ulegel na njeno obličje vdani smehlja.

Tako znajo nositi boleost samo velike duše.

*

Sama sem. In vendar nisem sama. Zmerom čutim v svoji bližini Onega, ki sem radi Njega

menkuje z Jezusom: marveč morem tudi z ustnicami klicati njegovo presladko ime.

Prečestokrat se me polasti neizmerno hrepenenje, da bi umrla in gledala Jezusa iz obličja v obličje. Tako se me loti, da me srce boli in mi prsi razganja. Vse v meni hoče poleteti v višave. Toda nenadno pride spoznanje, da sem še premalo trpela in da moram zategadelj še živeti, dokler ne bo Bogu dovolj, da me očiščeno pokliče. Včasih začutim silno slabost in mrtvaški pot me obliva, zdi se mi, da prihaja zadnja ura. Tedaj molim litanije za umirajoče, prižgo mi svečo nad glavo, v roke mi dajo križ z besedami moje večne zaobljube. Toda zaman čakam. Zmerom se mi pot na obrazu posuši, povrnejo se mi moči.

Vidim, da nisem še dovolj trpela in da je Ženin še daleč. Pa kaj hočem: vse je v božjih rokah.

*

Frančiškina bolezen se je zmerom slabšala. Zdravniki so majali z glavami, upanje na ozdravitev je vsak dan bolj plahnelo. Lica Marjetkina so namreč globoko upadla, oči so se ji udirale, ušesa pobledela kot kreda, kašelj pa je stresal oslabiljeno telo z nič manjšo silo kot prve dni. Nič niso pomagali ptički, ki so tako iz srca prepevali na širokih vejah divjih kostanjev, nič vonj bogatih rož, ki so dehtele v vrtnih gredicah. Ves ta paradiž je bil za Mar-

jetkino telo mrtvih. Njen duh se je namreč že davno odtrgal z mejâ tega sveta in odplaval v božje sinjine, kjer je krožil v vedno širših krogih in se bližal vratom nebeškega kraljestva.

Ta čas pa se je odpravljaj na pot nekdanji Frančiškin duhovni svetovalec, pater Aigus, ki je svetoval sedanji Marjetki, naj razveže rahlo vez zaroke s Patricijem, a kesneje, naj vstopi v samostan. Slišal je namreč, da je težko zbolela njegova predobra ovčica. Morebiti potrebuje zopet kake tolažbe ali nasveta; Bog vedi, kake bridkosti jo mučijo. Če pa teko njeni poslednji dnevi, bo prav, da ji bo on zatisnil nedolžne oči...

(Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Baziliko svetega Pavla v Rimu je obiskal papež Pij XI. na spominski dan svetega Pavla, 30. junija. To je že drugi izhod svetega Očeta iz Vatikana. Kakor na vnebohodu v lateranski cerkvi, tako so imeli verniki tudi ta dan prost dostop. Seveda je bila prostorna cerkev takoj polna. Ob 10ih je imel papež slovesen vhod. Na vzvišeni tribuni so stali zastopniki tujih držav. Slovesno sv. mašo je opravil carigrabski patriarh: Od l. 1869 dalje te bazilike noben papež ni obiskal. — Nedavno se je papež Pij XI. popeljal tudi v grad Castell Gandolfo.

Sveta tunika. Ob 1900 letnem spominu trpljenja Jezusovega in našega odrešenja se daje vernikom v počeščenje vse, kar je bilo v kakšnem stiku z odrešilnim delom Jezusovim in z Odrešenikom samim. V Trier-ju imajo v dragocenem relikviariju (shramba za svetinje) spravljeno haljo, tuniko, ki jo je po starem izročilu nosil sam božji Učenik. Letos je ta dragocena svetinja predmet splošnega češčenja in občudovanja. Izpostavljena je od 23. julija do 10. septembra t. l. Do 23. julija je bilo priglašanih nič manj ko 850 posebnih vlakov.

Teh, ki romajo peš v Rim, je vedno več. Iz južne Nemčije je prispel v večno mesto s križem na rami neki rokodelec. Te dni je dosegel svoj cilj neki 50 letni Belgijec. V 51. dneh je prehodil 1700 km. Kljub vročini se je vrnil pravtako peš tudi proti domu. O mlademu Kitajcu, ki se je iz Singapore napotil proti Rimu, smo že poročali. Dve leti je potreboval, da je zmagal 15.000 km dolgo pot. Sam pripoveduje, da je strgal 6 parov čevljev, da je bil napaden od banditov; v gorovju Tibetskem ga je pretresal silen mraz, v Indiji ga je močil dalj časa dež. Blizu Damaska je bil zopet napaden. Junaškega potnika je sprejel papež v avdijenci.

Veliki katoliški shod na Dunaju se bliža. Spored je nekoliko skrčen, ker udeležencev iz Nemčije ne pričakujejo mnogo. Ob pričetku, 7. septembra na večer, bodo zvonili eno uro po vseh dunajskih cerkvah. V petek, 8. septembra bo izvoljeno predsedstvo. Nato slovesen sprejem papeževega zastopnika. Zvečer svečana otvoritev na trgu pred cerkvijo Sv. Karla. Pozdrav kardinala dr. Innitzer-ja. Nato se vrste zborovanja, razne prireditve, posvetovanja, cerkvene svečanosti do vključenega 13. septembra. Omenjamo iz obširnega sporeda samo nekatere važnejše stvari: Dne 9. septembra: Veliki krščanski kmečki dan; slavnostno zborovanje na Stadionu. Poklonstvo mladine na Karlovem trgu. Splošno misijonsko zborovanje. I. Glavno zborovanje na Stadionu; govorila bosta tudi zvezni predsednik in papežev odposlanec. Zvečer velika euharistična procesija mož in mladeničev. — Nedelja, 10. septembra: Slavnostno zborovanje katoliške mladine na Stadionu; zvečer cerkveni koncert v stolnici sv. Štefana. — Ponedeljek, 11. septembra: Spokorni in molitveni dan v vseh cerkvah. II. Glavno zborovanje na Stadionu. Duhovni koncert. — Torek, 12. septembra: Obhajilna služba božja v vseh cerkvah. Slavnostna služba božja Poljakov na Golovcu; (kardinal Hlond). III. glavno zborovanje. — Sreda, 13. septembra: Blagoslovljenje temeljnega kamna za kardinala Piffla spominsko cerkev. Sklepna in zahvalna pobožnost v Marijinem Celju. — Vsak dan pontifikalne maše.

Kip Kristusa Kralja na najvišjem vrhu v Evropi. Na višini Mont Blanka bodo postavili veličasten spomenik Kristusu Kralju z lepo kapelico. Misel za to sveto znamenje je začel agilni župnik Hauches. Znani pariški

pisatelj in župnik Pierre l'Eremite je pa z navdušeno besedo v listu »La Croix« (Križ) otvoril zbiranje prispevkov v ta namen. Na podnožju spomenika bo pritrjena plošča iz marmorja, ki bo opozarjala vse došlece, da je tusem nekoč prispel tudi mladi turist Ahil Ratti, sedanji papež Pij XI.

Prvikrat maša na vrhu Mont Blanka. Na temenu tega ledenika-velikana je opravil oni dan sveto daritev kaplan neke katoliške skupine skavtov. V njegovem spremstvu je bilo šest najstarejših članov te organizacije.

Kaj zagotavlja konkordat z Nemčijo? Reči moramo, da je konkordat za katoličane v Nemčiji — naravnost lepa zmagà. Zahtevi kanclerja Hitler-ja, da se morajo katoličani odpovedati strankarsko-političnim pravicam, ni bilo težko ustreči, ker dovoljuje konkordat dovolj svobode v dušnopastirskem in kulturnem delu, in se bo v tem oziru vse nadomestilo, kar je katoličanstvo izgubilo na političnem torišču. Če se bodo določila konkordata spoštovala in uveljavljala tudi med pogodbeniki na državni strani, je izključen kulturni boj. Podčrtati je treba posebno naslednje ugodnosti, ki so zajamčene v konkordatu. Verske-zasebne šole ostanejo, kjer jih imajo; smejo se pa ustanavljati tudi nove. Država mora osnovati in vzdrževati državno katoliško šolo, kjer to zahteva določeno število staršev. Tudi redovi smejo snovati in voditi zasebne katol. šole. V vseh državnih šolah je pouk veronauka zapovedan kot obvezni predmet. Nadzorstvo je poverjeno Cerkvi. — Vse organizacije Katoliške akcije, ki imajo izključno versko-kulturne in dobrodelne namene, se smejo svobodno razvijati. — Konkordat tudi zagotavlja, da ima Cerkev skoraj popolno svobodo in pravico v izbiri škofov. — Pripomniti je tudi, da si je Cerkev zagotovila obenem mnogo ugodnosti za manjšinske narode v državi; zajamčena jim je pravica, da bodo lahko uporabljali materinski jezik pri verouku v šoli, v cerkvi in v cerkvenih društvih.

»Pošten vojni minister pa ponosen božjepotnik.« Dunajčani so 9. julija imeli 41. romanje v Marijino Celje. Sami moške, pa taki, da jim res lahko rečemo odlični, saj je bil med njimi celo zvezni predsednik Miklas, kardinal in nadškof dr. Innitzer, vojni minister Vougoïn, zvezni kancler dr. Dollfuss, predsednik ljudske zveze prof. Krasser idr. Romarjem je govoril zlasti voditelj p. Andlau dr. J., ki se je spominjal rešitve Dunaja pred 250 leti. Castital je tudi vojnemu ministru za god. Ta je pa med drugim izjavil, da bo ostal »pošten vojni minister pa tudi ponosen božjepotnik«. Zanimivo je, da je romarje pozdravil tudi ogrski predsednik

Katoliške akcije, bivši ministrski predsednik Huszar. Rekel je med drugim: »Povsod, kjer utripajo zvesta katoliška srca, molijo, da bi bil kancler Dollfuss v tej odločilni borbi zmagovit... Mnogo Ogrov bo prišlo na katoliški shod na Dunaj; ko bo l. 1938 na Ogrskem svetovni evharistični kongres, pa upamo, da nas bo obiskalo mnogo Avstrijcev...«

Povrnitev v katoliško Cerkev. Za časa prejšnjega marksističnega strahovanja je na Dunaju mnogo neznačajnežev, mlačnežev in strahopetnežev odstopilo od katoliške Cerkve, ker so se bali za službe ali imeli kakšne ugodnosti. Ko so se pod sedanjo vlado razmere obrnile na bolje, je mnogo odpadnikov, kateri so že prej objokovali svojo nesrečo, zopet prosilo za sprejem v Cerkev Kristusovo. Od maja je število takih spokornikov že narastlo do 2000. — Nasproti pa sedaj narodni socialisti tuintam napenjajo svoje sile in s satansko zlobo navajajo ljudi k odpadu. Je pač to sila žalosten protest proti sedanji krščanski vladi.

Sveto leto — bo podaljšano. Ker trditev, da je l. 1934. obletnica Kristusove smrti, ni neutemeljena, je upati, da se bo čas od velike noči do Sv. Trojice privzel kot podaljšek svetega leta. Napovedanih je še mnogo svetniških proglašenj. Podaljšanje sv. leta je določeno tako, da bi bil zaključek 20. maja 1934.

Kot generalni prednik lazaristov je bil dne 29. julija izvoljen v Parizu dr. Charles Souvay. K volitvi je došlo 107 vizitatorjev iz vseh delov sveta. Novi general je Francoz; govori pa več jezikov, ker je deloval tudi 30 let kot superior velikega semenišča v St. Louis (Amerika).

1,300.000 romarjev se je pripeljalo prve štiri mesece svetega leta v Rim; od teh samo meseca aprila 700.000. Te številke navajajo statistični zapiski italijanske železn. družbe.

Vélíka zahvalna slovesnost v Lurdu. Na praznik vnebovzvetja Marijinega je bila cerkvena svečanost izrednega značaja. Povabljeni so bile vse čudežno ozdravljene osebe, da se udeleže zahvalne pobožnosti v Lurdu. Ta dan je bilo tudi narodno romanje, ki ga prirede Francozi vsako leto. Več o tem bomo poročali pozneje.

Slava Zveličarju v sv. Evharistiji. Tudi letos se zbirajo množice na evharističnih taborih, saj se vsi zavedamo, da je naša rešitev, naša sreča, naša tolažba le v Kristusu. Dne 23. julija je bilo na vrsti središče rudarskih revirjev — Trbovlje. Več ko 8000 vernikov je ta dan na slavnostnem prostoru sredi delavskih kolonij počastilo svojega Zveličarja in poslušalo besede tolažbe in zaupanja. Iz

stiskanih src so se dvigale tople prošnje k božjemu Prijatelju delavstva, da bi se čimprej povrnili boljši časi. Spreveda ob tej evharistični slavi se je udeležilo nad 5000 oseb. Ob sklepu so vsi navzoči glasno molili posvetilno molitev presv. Srcu Jezusovemu.

Isto nedeljo so imeli veliko evharistično pobožnost tudi v Moravčah, kjer so ob enem obhajale okoliške župnije skupno slavnost v spomin 1900 letnice našega odrešenja. Procesija z Najsvetejšim se radi dežja ni mogla razvrstiti, zato je pa bila cerkvena pobožnost in svečanost tembolj presrčna. Za vzhodni del obširne dekanije je bila enaka slovesnost v Izlahah.

Evharistični shod v proslavo 1900 letnice postavitve Najsvetejšega v Šmartinu v Tuhinju (6. avgusta) je privabil stotine in stotine vernikov iz vseh sosednih župnij. Slavnostne govore sta imela župnikov brat, ljubljanski kanonik dr. M. Opeka in kamniški dekan M. Rihar. Ljubezen do evharističnega Kralja naj raste vsepovsod!

Premembe. (Lavantinska škofija). Za kornega vikarija je imenovan magdalenski kaplan Peter Primožič, prav tako hoški kaplan Alojzij Juranovič. — Upraviteljstvo dekanije Stari trg je prevzel Fran Ks. Meško, d. svetnik in župnik v Selah pri Slovenjgradcu. — Za provizorja v Trbonjah je prišel jareninski kaplan Ign. Malej, k Sv. Magdalen v Mariboru pa kot kaplan J. Schöndorfer iz Ljutomer. — Nastavljeni so novomašniki: Štefan Čaksa v Loki pri Z. mostu, Ivan Čokl v Hočah, D. Holas v Ljutomeru, J. Orešnik v Braslovčah, J. Varga v Gor. Radgoni.

(Ljubljanska škofija). Umeščen je bil 1. avgusta g. Ivan Pečnik na župnijo Žiri. Za kaplana v Trzinu je imenovan prefekt fr. Cerkovnik. — V provinci naših oo. kapucinov so se izvršile take-le spremembe: Provincijal je zopet postal o. Linus Prah. Za definitorje so izvoljeni oo.: Vincencij Desić, dr. Odilon Mekinda, Anzelm Canjuga, Mavricij Teraš. Generalna kustosa sta postala oo. Donat Zupančič (eksprovinc.) in Joahim Ferk. — Samostanski predstojniki za bodoča tri leta so: v Celju o. Ladislav, v Ptuj o. Jožef, v Krškem o. Erhard, v Škofji Loki o. dr. Odilon, v Studencih pri Mariboru o. Marko, v Varaždinu o. Anzelm, v Dubrovniku o. Matija, v Karlobagu o. Mihael; premeščeni so o. Ciril iz Splita v Studence, o. Viktorin iz Studencev v Ptuj, o. Rafael iz Krškega v Škofjo Loko.

50 — 10 letnica. Zadnjič smo opozorili na 50-letni jubilej cerkve presv. Srca Jezusovega v Ljubljani. Opozorjeni smo bili, da

imamo v Sloveniji (Prekmurju) še eno sveetišče Srca Jezusovega, in sicer v Vel. Polani. Letos obhajajo že 10-letnico, kar je bila ta žup. cerkev postavljena.

Pomožnega škofa — je dobila krška škofija. Vodja duhovskega semenišča v Celovcu, dr. Andrej Rohrach, je bil imenovan za pomožnega škofa. Dovoljen mu je naslov škofije Isba. Naslovni škof je rojen v Lienzu 31. maja 1892; za mašnika je bil posvečen l. 1915. Nadejamo se, da bo mogel ustreči tudi koroškim Slovencev in jim oznanjati božjo besedo v slovenskem jeziku.

V redovnih hišah slov. frančiškanske provincije so nastavljeni: P. Gabriel Planinšek, gvardian in spiritual klerikov v Ljubljani; p. Kasijan Farič v Nazaretu; pp. Akvin Otavi in Jožef Aljančič v Brežicah; dr. p. Gracijan Heric, gvardijan, p. Rupert Suhač, kaplan, dr. p. Stanislav Aljančič, kaplan v Mariboru; p. Ludovik Dovč, vikarij, p. Friderik Saller, katehet pri Sv. Trojici v Slov. goricah; p. Emerik Lander-gott, vikarij, p. Benvenut Winkler, kaplan in katehet na Brezjah (odnosno v Mošnjah); p. Henrik Damiš, kaplan in katehet na Viču; p. Albert Pirc, predstojnik — Rocno.

Imamo §§. Čujemo, da je novosadska policija izdala stroge odredbe glede kopanja, ker je imelo mnogo oseb tako kopalno obleko, da je bil žaljen čut sramežljivosti. Moški morajo imeti dovolj velike plavalne hlačke, ženske pa take kostume, ki pokrivajo gornji del telesa čez oprsje. Kopalci so morali v telu 48 ur to zadevo urediti, če ne, je sledila občutna kazen. — Paragraf naj govori tudi drugod, za kar bo vsa poštena javnost hvaležna, zadovoljni pa zlasti skrbni starši mladostnih otrok.

Med rajnimi... V Cerknici so sredi julija pokopali nenadoma umrlega dekana Jožefa Juvanca. Ko je delil vernikom angelski Kruh, ko je pri zadnji sveti daritvi, ki jo je mogel počasi in s težavo opraviti, podelil samemu sebi zadnjo popotnico, ga je zgrabila smrt in prestrigla nit življenja. Privedli so ga v župnišče, kjer je izdihnil. Blagi g. dekan je bil docela pripravljen za pot pred večnega Sodnika, saj je teden poprej še opravil v zavodu sv. Stanislava z drugimi duhovniki vred duhovne vaje; srčna napaka ga je opominjala, da utegne biti ločitev iz doline križev in trpljenja brza. Tako se je res zgodilo. Šel je po plačilo, saj je vse dni duhovskega življenja tako vzorno izvrševal službo svojega Gosпода, saj je bil tako skrben za srečo svojih vernikov, saj jim je bil tako ljubezniv oče povsod, kjer je služboval. S srcem si je izbral duhovniški poklic; kot abs. osmošolec je s

polno, lepo brado vstopil v semenišče — in še nam sošolcem se je zdelo inako, ko je padla pod nožem brivca. Pokojni je bil dober basist in kot tak popeval s tovariši bogoslovci pri nekateri novi maši. Naj poje sedaj slavo večnemu Bogu! — V Trbonjah (lavant. škofija) je umrl trziški rojak, župniški upravitelj Albert Pravst. Bil je izvrsten delavec v vigradu Gospodovem, R. i. p.! — 10. VIII. je umrl č. kanonik, biseromašnik in župnik pri Kapeli: Martin Meškó. Pri Kapeli je služboval celih 45 let — in se ni maral seliti drugam, dasi so mu bila na ponudbo odlična mesta. Izjavljaj je: »Pri Sv. Magdalení pri Kapeli hočem ostati, umreti in počivati.« Rajni biseromašnik je bil vnet Slovenec, ljubezniv v obče vanju in sila gostoljuben. Bog mu daj plačilo v nebesih!

MARIJINE DRUŽINE

Škofijsko vodstvo Marijinih družb se zahvaljuje vsem kongreganistom in družbenkam, ki ste v tako velikem številu prihiteli z zastavami 30. julija v Ljubljano, proslaviti 1900 spomin Gospodove odrešilne smrti in poveljati slovesnost biserne sv. maše prevzvišenega nadškofa dr. Jegliča. Kakor ob vsaki priliki, tako ste tudi sedaj mnogo pripomogli, da je bila proslava kar najveličastnejša. Z ljubim Sinom naj Vas blagoslovlja Devica Marija!

Pomenljivo priznanje. V Metliki so praznovali 23. julija 30-letnico fantovske kongregacije. Prvi sprejem je izvršil takratni vládika dr. A. B. Jeglič. Sto mladeničev se je bilo uvrstilo med sinove Marijine. Ob jubileju so prísli počastiti svoje tovariše-veterane in druge mlajše kongreganiste okoliški fantje-kongreganisti. Ves zbor je štel okrog 300 ljubljencev Marijinih. Kot posebnost s tega praznovanja naj omenjamo moško izjavo starejših članov, ki naj bi odprla oči tudi raznim obotavljavcem in cincovcem po drugih krajih, kateri iščejo in najdejo polno izgovorov, da bi se ognili tako potrebne in častitljive organizacije: Marijine družbe. Tako so se izrazili metliški starejši fantje, ki so v Marijini družbi doumeli resnost in odločivnost mladostnega življenja: Ako bi vsak mladenič s to pametjo, kot jo imamo sedaj mi, spoznal, kaj je življenje in svet, bi ne bilo prav nobenega fanta, ki bi se ogibal zastave Marijine. — Pa še eno zanimivost omenjamo: Kongregacija fantov je imela ob tem jubileju »recitirano« sv. mašo, t. j. udeleženci so molili v dveh zborih mašne molitve, kakor jih moli mašnik pri oltarju. Taka udeležba pri sv. maši je najbolj priporočljiva, ker se na ta način vernik kar moči zatopi v sveto skrivnost in najlepše z mašnikom daruje, pa se obenem udeleži tudi naj-

več milosti, zlasti če je z mašnikom vred deležen daritvenega obreda (sv. obhajila). — Tudi proslava 30-letnice deklíske Marijine družbe je bila pri nas praznik prvega reda. Tovarišice-kongreganistinjé so se v obilnem številu od blizu in daleč odzvale našemu povabilu. S svojimi zastavami pojoč Marijine pesmi smo se napotile v okusno okrašeno cerkev k slavnostnemu opravilu. Nato smo se po kratkem odmoru zbrale na komenskem dvorišču, katero smo tudi lično okrasile. Tu se je izvršila zunanja proslava s primernimi nagovori in petjem. Veliko navdušenje je zavladalo v naših vrstah. Želimo le, da bi ta oženj ljubezni do Marije ne ugaševal, marveč gorel z vedno močnejšim plamenom. — Umrla je v cvetu mladosti članica Marijine družbe, Katarina Kraševéc. Mirno in skromno je bilo življenje osirotele deklice, mirna in lahka tudi njena smrt. Tovarišice so jo počastile s cvetjem, venci in osobito z molitvijo.

Dev. Marija v Polju. V svetem letu, v letu jubileja 1900-letnice odrešenja, ob 75-letnici prikazovanja Brezmadežne, ob bisero-mašništvu nadškofa Jegliča — obhajamo pri nas 150-letnico, odkar je bila ustanovljena župnija pri božjepotni cerkvi Dev. Mariji v Polju, hkrati pa tudi srebrni jubilej, odkar nam pastiruje župnik, duh. svetnik gosp. Iv. Müller. V spomin na to praznično leto se vrše pri nas razne verske prireditve. V Marijinem mesecu majniku smo imeli sveti misijon, ki so ga vodili oo. lazaristi. Neizbrisno nam ostane v spominu krasen prizor, ko so tisoči vernikov glasno izpovedali vero v Evharističnega Kralja, in nadvse mogočna procesija, ko je 1000 mož in fantov ter 2000 žensk neustrašeno šlo za Križem. — Dne 8. septembra pa bo imela fantovska Marijina kongregacija veliko slavnost: blagoslovitev nove zastave, kar bo ne samo za kongreganiste, marveč tudi za vso župnijo vesel in pomenljiv dan. — Za nedeljo Kristusa Kralja pa se pripravlja še večje slavlje. Ta dan se bo vsa župnija posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Naročen je v ta namen kip Srca Jezusovega v naravni velikosti; postavljen bo na oltar v prizidani kapelici. — Še kratko poročilo o napredku v naših verskih družbah. Fantovska Marijina kongregacija je po enoletnem obstoju uprizorila več iger nabožne vsebine: »Trije kralji«, misterij »Slehermik« in »Mlini pod zemljo«. — V soboto, 13. maja, je bilo nanovo sprejetih 27 fantov. Krasen govor na novospregjete je imel stolni vikar Al. Košmerlj. Kongregacija ima vsak teden enkrat sestanek. V juniju smo imeli izlet na Krvavec, kjer je imel naš voditelj v ondotni kapelici slovesne litanije.

Kongregacijski naraščaj se zbira v Marijinem vrtcu pod istim vodstvom. Čez 100 letošnjih prvoobhajancev je bilo na praznik sv. Petra in Pavla sprejetih v Marijin vrtec. Poleg skrbi za napredek v verskem življenju, si mladina privoščila tudi primerno razvedrilo z uprizoritvijo vzgojnih igrice, s poučnimi izleti idr. — Dekliška Marijina družba je s sprejemom 32 novih članic (7. maja t. l.) pokazala časten napredek. Družba se deli v višji in nižji oddelek, ki ima redne mesečne sestanke. Dve najstarejši, vneti in prav zgledni članici: Mejač M. in Keber Fr., je pa Vsemogočni poklical k sebi po plačilo.

Vsako nedeljo ob osmih imajo šol. otroci pridigo in sv. mašo, pri kateri pojejo vsi. S tem je storjen začetek ljudskega petja. — Tudi tretji red in apostolstvo mož pridobivata, čeprav je tu toliko praznih predsodkov. Apostolstvo mož ima redne mesečne shode in skupno sv. obhajilo. — Imeli smo v tem letu tudi dvoje misijonskih predavanj: Misijonar Sedej je imel pred odhodom v Indijo prav uspelo predavanje; enako tudi salezijanski misijonar Kerec. — Lansko jesen ustanovljena Vincencijeva konferenca je imela predavanje o Frideriku Ozanam. Govoril je prof. dr. Alf. Levičnik. Omenjamo še, da se nas je okrog 100 oseb udeležilo evharistične procesije v Mostah, okrog 600 vernikov pa jubilejnih slavnosti na ljubljanskem Stadionu.

K naši 150-letnici nekaj zgodovinskih podatkov: Prvi zapiski o naši cerkvi segajo v l. 1325. Nanovo pozidana je bila l. 1520. Prejšnje čase je bila tukajšnja cerkev priljubljeno božjepotno svetišče, kamor je vsako leto prišla zlasti jezuitska procesija, in so romale ljubljanske dijaške Marijine družbe. L. 1783, torej pred 150 leti, je bila ustanovljena župnija. L. 1895 je potres uničil staro cerkev; še isto leto so jeli zidati novo — sedanjo. Ob ustanovitvi je štela župnija v 12 vaseh 1172 duš; danes ima prav toliko vasi, a okrog 6000 duš. Prvi župnik je bil Anton Klementini. Sedanji župnik, d. svetnik Iv. Müller pa vodi župnijo že 25. leto. Bog daj, da bi jubilejno leto tudi v naši župniji obrodilo stotero duhovnih sadov!

Tržišče na Dolenjskem. Lepo slovesnost je imela naša družba za žene, v nedeljo 23. julija, ko smo praznovali svoj drugi družbeni praznik sv. Ane, in imeli blagoslovitev nove slike sv. Ane. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, popoldne pa svečano skupščino. G. voditelj je najprej izvršil obred blagoslovljenja, nato nam je v jedrnatem govoru pokazal, kako naj bo materam sv. Ana vzor zlasti pri vzgoji hčerá. Po govoru je bilo sprejetih 10 novih članic. S petimi litanijami M. b. ter blagoslovom smo zaključili lepo proslavo. —

Naša Marijina družba je bila ustanovljena l. 1920. in šteje sedaj 110 članic. Vsako drugo nedeljo imamo skupno sv. obhajilo z drugimi ženami vred, vsako tretjo nedeljo pa družbeni shod. Vodstvo in predstojništvo se složno trudi, da družba lepo napreduje. Poleg truda za lastno posvečenje, skrbi družba tudi za uboge, ki jih je v sedanjem času tako veliko. Sliko svete Ane smo oskrbeli zato, da zamo-rejo matere — ne samo družbenice — pri družbeni zavetnici prositi pomoči ob tako važni in odgovorni vzgojni nalogi.

Bele vode. Najlepši Marijin dan za belovodsko župnijo je bil letošnji 14. dan maja, ko je bila slovesno ustanovljena deklška Marijina družba po stolnem kanoniku g. Fr. Časlu iz Maribora. Prisostvovali sta slavnosti deklški Marijini družbi iz Šmihela nad Mozirjem in iz Šmihela pri Šoštanju z zastavo, ter sosedna župnika Presnik in Rožman. V družbo je bilo sprejetih 24 deklet, v Marijin vrtec pa 9 dečkov in 15 deklic. Sprejemna slavnost je bila ob 10 dopoldne. Ob sklepu je bil skupni sestanek deklet treh Marijinih družb v cerkveni hiši z govori, petjem in deklamacijami. Nova Marijina družba se iskreno zahvaljuje vsem, ki so pripomogli, da je vsa svečanost tako lepo potekla, zlasti pa domačemu župniku Francu Klasincu. Dolgo se je bilo treba boriti, da se je ogladila pot ustanovitvi, kajti ni manjkalo takih, ki so hoteli družbo preprečiti; toda zmagala je Marija, bodreča beseda župnikova in hvalevredna vnema deklet. Marija pa naj s Sinom svojim blagoslovi to začeto delo, da postane v Njemnem varstvu deklška četa — branilka vneta za načela sveta!

DUHOVNE VAJE

Duhovne vaje v Domu Brezmadežne za žene bodo od 7. do 11. septembra. V tem letu bodo še sledeči tečaji duhovnih vaj: **Za dekleta:** od 30. sept. do 4. okt.; od 4. nov. do 8. nov.; od 16. dec. do 20. dec. **Za žene:** od 21. do 25. okt.; od 2. do 6. dec. — Priglasje naslavljaajte na: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

Veliki oltar v Domu d. v. je te dni dobil nov kip Brezmadežne, ki ga je mojstersko izdelal naš rojak Jos. Urbanija. Slika bo prihodnjič v Bogoljubu objavljena. Kdor bi želel radi nabave cerkvenih kipov stopiti v stik z gosp. Urbanijo, naj se obrne na naslov: Jos. Urbanija, Wien VI., Brückengasse 8.

Kaj so mi dale duhovne vaje... Udeleženka zaprtih duh. vaj daje take-le nasvete: »Prvo, kar smatram za najbolj potrebno, je strogi molk. Brez tega ni prave zbranosti in občevanja z Bogom, ne resnega premišljevanja,

pa tudi ne zbrane molitve in priprave na dobro, ponavljajno spoved. Red, molk, premišljevanje, molitev — vse to je pogoj za obilne milosti, ki so pripravljene za resne udeležnike.

Duhovne vaje imajo velikansko vrednost, kar spozna vsakdo, ki jih je dobro opravil; obilost milosti občuti tudi potem, ko dom zapusti in se zopet poda med svet. S kakšno lahkoto opravlja človek, ves prenovljen in oborožen z dobrimi sklepi, svoje molitve, verske dolžnosti in stanovske obveznosti! Koliko lažje pretrpi vse neprilike, katerih je med svetom vse polno. Vse pa izvršuje iz ljubezni do Jezusa; Njemu je posvečeno vse naslednje življenje.

Ko s hvaležnostjo mislim na dom duhovnih vaj, na g. voditelja in čč. sestre, želim samo, da bi še mnogo deklet okusilo srečo duhovnih vaj. Prav posebno nagovarjam mlajše tovarišice, ki morda še ne poznajo nevarnosti sveta in zlobe greha, — naj gredo za par dni v tiho samoto, da se oborože zoper nesrečo smrtnega greha in da se navzamejo novega krščanskega duha in zveličavne ljubezni do Boga in do nebeške Matere Marije! (Udeleženka iz Št. R.)

RAZNO

300-letnica romarske cerkve na Planinski gori je letos. Sezidati je dal to svetišče cerkniški župnik † Cimerman na čast Materi božji — ki je pribežališče grešnikov. Glavna shoda sta ondi na Veliko Gospojnico, (t. j. 15. avg.) in na praznik Imena Marijinega, t. j. nedeljo po Malem Šmarjiniu. Ta dan je največji shod.

Romanje Slovencev k Mariji lurški v Rajhenburgu združeno z izletom v Zagreb, v proslavo 75-letnice lurških prikazovanj in 25-letnice Marijinega svetišča v Rajhenburgu, bo 7. in 8. septembra. Spored je zelo srečno izbran in nudi poleg duhovnega veselja in zanimivosti mnogo prijetnega razvedrila. Obeta se veličastna proslava lurškega jubileja. Voznina s posebnim vlakom in drugi stroški znašajo 70 Din. Podrobna pojasnila: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Dunajska cesta 17.

Pajek.

(Iz pridige starega župnika.)

Bil je velik, debel pajek. Nameraval si je sprestiti lepo novo mrežo. Iskal je pripraven prostor, kjer bi imel mir, on in mreža. Zlezel je po cerkvenem zidu visoko gor do žlebu: tam ni vrabcev, med žlebom in opažem se je dala sprestiti velika mreža. Toda ni imela obstanka teden dni — prišel je vihar in naliv, pa je bilo vse delo namah uničeno.

Pajek pa ne obupa izlahka. Zlezel je po zidu navzdol in si izbral staro okno, ki že leta in leta ni imelo več šip. Komu bo tu v

napotje? Kmalu je bila spredena krasna mreža od vrha okna do police. Ali ni prišel kmalu potem zidar s svojo smrdljivo pipo, prinesel lestev, ometel pajčevine in pričel z beljenjem cerkve, Pajek je ves prestrašen pobegnil v cerkev.

Kam zdaj? V spovednici bo znabiti ljubi mir vsaj do adventa? Tam si je spredel mrežo na stropu vrhu linice. Toda že takoj prvo nedeljo je prišel k spovedi neki fant in sredi najlepšega kesanja je opazil nad seboj pajka, planil kvišku in razdrl mrežo. Prav zadnji hip se je pajek še rešil.

Preselil se je na prižnico. Župnik je bil star in že ni več veliko mahal med propovedjo. Tam bo mir. — Toda, kdor ima smolo, ima smolo! Prišel je že takoj naslednji praznik »tuj gospod« na prižnico in govoril tako ognjevit, da je kmalu zadel v pajčevino in jo razdejal na drobne kosce.

Pajek je bil obupan. Ali res ni na božjem svetu koticika, kjer bi imela mir nedolžna stvarca? Kaj pa cerkveni nabiralnik ondi doli v kotu cerkve? Tja pa res redko kdo zaidel! Napis ima: Milodari za poplačilo cerkvenih dolgov. Tja pribeži pajek. Prede in prede svoj pajčolan okoli nabiralnika umetno in fino, da je veselje. — Tam ima zdaj mir. Tedne in tedne, tudi mesece ni žive duše tja. Kdor gre gledat, ve povedati, da je pajčevina še vedno, kot je bila ... V.

DOBRE KNJIGE

Odpevi k lavretanskim litanijam za mešani zbor uglasbil Ivan Laharnar. 1933. Zbirka ima cerkveno odobrenje. Natisnila in založila Katoliška tiskarna v Gorici. Prodaja tudi Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. Izvod 10 Din. — Zbirka obsega 20 raznovrstnih odpevov, ki so vsi preprosti, melodični, pevni, kratki. Za premembo bodo skoraj vsi porabni.

Odpevi k litanijam Matere božje — za mešani zbor. Uglasbila Breda Šček. Gorica 1933. Katoliška knjigarna. Cena 6 Lir. S cerkv. odobr.

Ta zbirka s tehtno vsebino ima 3 božične, 3 velikonočne in 12 splošnih odpevov pri litanijah M. b. — Tako smo istodobno dobili od dveh strani novih popevcic za litanije ter smo v tem oziru zaenkrat dobro založeni.

»Raziskovalci svetega pisma.« — Kdo so in kaj uče. Nova ameriška sekta na slovanskih tleh. Ponatis iz »Bogoslovnega Vestnika«. V Ljubljani 1933. Založila »Bogosl. Akademija«. Cena 4.50 Din.

»Raziskovalci sv. pisma.« — to ime si je naredela ameriška verska ločina, ki je podobna adventistom. V novejšem času se je jela širiti tudi pri nas; nima pa kaj prida privržencev. Da bomo na jasnem in da zapremo pot živahnim agitatorjem, bo prav, če zgoraj omenjeno knjižico prečitamo.

G. prof. dr. Snoj, ki jo je sestavil, nam je obljubil, da bo za Bogoljubove čitatelje napisal še posebej poučno pojasnilo o tem nesrečnem gibanju.

Marija Agredska, **Život blažene Djevice Marije**. Naroča se pri: Treci red sv. Franje, Zagreb, Kaptol 9. — V zadnjem času so začeli na Hrvatskem izdajati pomembna dela duhovne vsebine.

Med te spada prelepa knjiga: Djela sv. Terezije od Isusa, o kateri smo v jul. številki govorili. Život bl. Djevice Marije je popisala Marija Agredska in ga je tretjerednica s. Marija Asunta iz nemščine prevedla na hrvatski jezik. Slika nam življenje Matere božje, kakor ga je pobožna pisateljica gledala v prikaznih. Delo je prevedeno na vse evropske jezike in bo gotovo tudi med Hrvati in Slovenci pomnožilo ljubezen do Matere božje. Stane broš. 30 Din, v platno vez. 40 Din.

Kako Lenka Prešernova svojega brata pesnika popisuje. Mohorjeva knjižnica 57. Zapisal Tomo Zupan. »Ta preprosti pa tako pristrani opis Prešernovega življenja je otel za slovensko javnost najskrbnejši raziskovalec Prešernovega življenja, msgr. Tomo Zupan. Vse popisovanje je dobesedno, kakor ga je нареkovala pesnikova sestra Lenka — pisatelju...«

P. Fr. Weiser, S. J. Vier Lustspiele: Der Einbruch im Gemeindeamt, Das geheimnisvolle Paket, Das Trachtenfest auf Schloss Gimpelfeld, Die Privatistenprüfung. Založila »Fahne Mariens«, Wien IX.; cena vsaki knjižici 70 g, 50 pf. — Šalorige so namenjene dijaškim kongregacijam, pa tudi drugim fantovskim odrom. Če se igralci vžive v svoje vloge, pripravijo gledalcem nekaj zares poštene zabave. P. Weiser je znan po svoji povesti »Luč z gor«, ki jo je prinašal lanski »Bogoljub«.

ODGOVORI.

Bodi znano vsem, kateri pošiljajo vprašanja, da pisem brez podpisa ne uvažujemo. Tudi ne rešujemo stvari, ki nanje ni treba drugega odgovora kakor: »Povej pri spovedi, obžaluj — pa je zadeva rešena!« Če dvomiš, ali je smrtni, ali samo mali greh, imaš varno pot, da se obtožiš v zakramentu svete pokore. Ne kaže pisariti, ko je včasih tudi uredniku-duhovniku težko naravnost odločiti: To je smrtni, to je odpustljivi greh. Za jasno in točno razsodbo je treba poznati mnogo okoliščin, poizvedeti, v koliko je bila prekršitev zapovedi izvršena s premislekom in svobodno voljo — in še marsikaj, kar se more v spovednici hitreje in zanesljiveje dognati, ko se lahko vpraša. Osebnе zadeve, ki odgovor nanje splošno ne koristi in ne ustreza, ne spadajo v list. Moglo bi se nanje odgovoriti v pismu, za kar je treba priložiti vsaj znamko.

Več vprašanj. — Pri nas se ples zelo širi posebno po privatnih hišah. In kar je najslabše: Tudi dekleta iz Marijine družbe se teh plesov, ki so združeni s popivanjem in ponočevanjem, udeležujejo. Kaj naj z njimi naredimo?

Žalostno je, da se ljudje tudi sedaj ne spametujejo, ko vidijo, koliko ljudi strada in skoraj lakote umira. Ali nimajo prav nič ljubezni do bližnjega v svojem srcu, ko tjavendan zapravljajo denar! Poleg tega še vedno velja, kar smo pred leti tudi v »Bogoljubu« tako poudarjali: Taki plesi kot so zgoraj omenjeni, so priložnost za greh. Koliko deklet je en sam tak večer že napravil nesrečnih! In če so to dekleta Marijine družbe? Dekleta, ki hodijo po plesih, v Marijino družbo ne spadajo. Če kljub voditeljevemu opominu ne ubogajo, bodo odbornice zahtevale, da se iz družbe izbrišejo. Če že ne najboljše, pa morajo biti vsaj dobra tista dekleta, ki so v družbi.

Ali sme dekleta Marijine družbe iti v maskare, v javno gostilno zvečer? Kaj potem, če kljub voditeljevemu opominu od svojega početja ne odneha?

Ta je pa lepa. Marijina družba — pa maskare?! Saj vendar veste, da Marijina družbenica

ne bo hodila po zabavah, ki jih voditelj obsoja, pa naj se te zabave imenujejo tako ali tako. Nad čimer se dobri ljudje zgražajo, tja vendar ne bo hodila Marijina družbenica. Voditelj ima pravico in dolžnost, da varuje ugled družbe, in da družbenico, ki je zašla na slaba pota, posvari. Če pa opomini ne izdajo, jo je treba iz družbe odstraniti, da še drugih ne pokvari. Boljše manj deklet v družbi, pa tiste dobre, kakor pa cela armada takih, ki nimajo pravega Marijinega duha.

F. S. Kje bi mogla dobiti na kratko razloženo, kar morajo družbenice vedeti o Mar. družbi?

Ravno prav, da ste to vprašali. »Katekizem Marijinih družb« je drobna knjižica, stane 3 Din in se naroča v Pisarni Marijinih družb, Ljudski dom, Ljubljana. Tam imate na kratko v obliki vprašanj in odgovorov prav vse povedano, kar mora vedeti vsak kongregantist in vsaka družbenica, preden je v družbo sprejet(a). Najbolje bi bilo, da bi vsakdo pred sprejemom napravil kratek izpit; s tem bi potrdil, da zna vsaj najpoglavitejša navodila za družbo. — Malo bolj obširno pa zelo praktično je tudi J. Kalanovo Vodilo Marijinih družb. To knjigo bi morali vsaj vsi, ki so v odborih, preštudirati in predelati na sejah, da dobro poznajo družbeno življenje. Lahko jo naročite v naši Pisarni.

A. A.: Glede spovedi sem v vednem strahu. Nehote se kaj vrine, pa mislim, da zopet ni vse v redu...

V ponižnosti priznajte Bogu svojo nepopolnost in zaupajte v božjo dobrotljivost. — Zanesite se na duhovnega voditelja, ki ste mu gotovo že potožili svoje težave. Tudi se je treba zavedati, da ni greha, kjer ni svobodnega privoljenja.

Vedno me nadlegujejo take misli, da moje molitve niso nič vredne.

To je res, da prav dobre in zbrane molitve ni veliko; toda Bog gleda na namen in dobro voljo. Storimo, kar je v naši moči, in se nikar ne begajmo s takimi dvomi.

Kaj je storiti, če tretjerednik zanemari svoje dolžnosti radi prevelikega zaposlenja in oddaljenosti od cerkve?

Pojdite k voditelju in povejte, da hočete zopet redno vršiti redovniške obveznosti ter vestno spoštovati pravila III. reda. — Ako Vas ni nihče posvaril, je znamenje, da niste bili črtani.

Na neko osebo se zelo jezim radi zapeljevanja v sorodstvu, tako da ne morem govoriti z njo. Ne vem, ali je ta jeza grešna ali ne?

Jeza je lahko tudi sveta, če gre za pravično stvar. V Vašem slučaju je pa že sovražstvo, torej grešna jeza. Sovražiti moramo greh — ne pa osebe. Nevolja Vaša je upravičena, in sicer zaradi krivice, ki jo je storila dotična oseba; toda Gospod pravi: »Meni gre maščevanje, jaz bom povrnil.« (Rim 12, 19.) Tako daleč ne sme iti jeza, da bi ne spregovorili z dotičnim človekom, če prilika nanesse. Kako pa morete iskreno moliti v Očenašu: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo...!«

V ALBUM.

Ne bo ti žal:

če čisto živiš,
če to storiš, kar za najbolje spoznaš,
če spoznavaš božjo voljo,
če si dober do revežev,
če poprej premisliš, preden izrečeš sodbo,
če si zvest Bogu,
če hodiš k službi božji,
če opustiš slabe navade,
če nedeljo posvečuješ,

če se odrečeš prijatelju, ki te zavaja na slaba pota,
če redno opravljaš svoje dnevne molitve,
če pomagaš človeku, ki ga je zadela nesreča,
če kaj daruješ za slavo božjo,
če pomagaš, da tudi drugi hodijo za Kristusom.

Dobra vest je živa priča v srcu.
Dobra vest je boljša kot sto prič.
Dobra vest je nebeški raj, slaba vest je pekel.
Čista vest je pri vsaki zabavi najboljši prigrizek.
Hudobne oči in huda vest luči ne morejo trpeti.
Huda vest bi zbežala skozi železno goro, če bi mogla skozi.
Na zemlji je samo dobra vest brez strahu.

PROŠNJE

Dr. čl. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P., sv. Valentinu, sv. Roku in † Slomšku za ozdravljenje iz hude bolezni v svojem in v imenu drugih dveh oseb, ter za več milosti. Prosi tudi redovne in druge osebe za spomin v molitvi. — Neka oseba iz Staroga trga ob Kolpi se priporoča prav toplo v po-

božno molitev za zdravje. — Mati priporoča molitvi dobrih vernikov spreobrnjenje svojega sina, da bi se varoval slabe družbe. — F. L. priporoča v molitev svojega moža, ki je v tujini. — S. M. v T. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Lurški in sv. Mali Cvetki za ljubo zdravje. — E. C. Lj. se priporoča sv. Družini, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki, † M. Sinclair, † M. Slomšku za pomoč v stiskah in za stalno delo. — Prosim sv. Antona, sv. Malo Cvetko in Mater božjo za pomoč v težavnih zadevah. Priporočamo se tudi v molitev. Družina B.

Mar. družbenka R. M. se prip. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu P., sl. b. Ledochowski, † škofu Slomšku za ljubo zdravje.

ZAHVALE

U. M. iz Ljubljane se zahvaljuje † sestri Celinu za hitro uslišano prošnjo. — J. Š. 19 se zahvaljuje častiv. Elizabeti Canori-Mora za vstajenje iz greha in za dobro opravljeno sv. spoved. — Zahvaljujemo se sv. Antonu za srečen izid v važni zadevi. Družina B.

R. M. Pliberk: Zahvaljujem se † škofu Slomšku za zdravje matere. — N. M. se zahvaljuje častiv. M. Tereziji Ledochowski za pomoč.

Odpustki za mesec september 1933

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in pravemu svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; udom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena žaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja praznik sv. Angelov varuhov (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji), p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 17 dan.

4. Ponedeljek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 17 dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

8. Petek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 7 dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba moliti 7 očenašev in 7 zdravamarij za duše v vicah; g) udom Marijine družbe; h) udom

družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. za duše v vicah; k) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; l) istim kakor 17 dan. — Tretjerednikom v o.

9. Sobota. Sv. Peter Klaver. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

12. Torek. Ime Marijino. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V nedeljo zadostuje v ta namen, biti pri eni sami sveti maši.

15. Petek. Žalostna Mati božja. P. o.: a) vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Žalostne Matere b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; glede premajane sv. zakramentov veljajo iste določbe kot so navedene za porcijunkulski odpustek dne 2. avgusta, le da se čas primeroma premakne; b) udom br. sv. Družine. — Kjer se ta praznik obhaja naslednjo nedeljo, se tu navedeni odpustki dobe naslednjo nedeljo.

17. Nedelja. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v o.

18. Ponedeljek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Četrtek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Marija rešiteljica jetnikov.

Sv. Pacifik. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; c) istim kakor 17 dan.

27. Sreda. Sv. Evzebij. P. o. istim kakor 17 dan.

29. Petek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom družbe za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

Kdor išče, najde.

Prijazni nasprotniki... V oddelek III. razreda vstopi zadnji trenutek duhovnik. Samo en sedež je še prazen in sicer v sredi dveh znanih mu liberalcev. Ko se vsede, ga desni podraži: »No sedaj ste pa kakor Kristus na križu.« »Kako to mislite?« vpraša duhovnik. »No, ali ne sedite med dvema hudobnežema?« — »A tako!« se začudi duhovnik; »tega bi si jaz sam ne upal zatrjevati. Samo to moram dostaviti, da sem v nekem oziru na slabšem kot Jezus na križu.« »Kako to?« se oglasita oba soseda hkrati. »Zato, ker ne morem desnega razbojnika ganiti, da bi se kesal.«

Zasluzeno pojasnilo. Neki pijanec je nameraval spraviti župnika v zadrego z vprašanjem: »Gospod župnik, kje je pekel?« Žup-

nik pa, ki je poznal svoje navihance, okrtača pijanca z novim vprašanjem: »Povej mi, ali si moral lani, ko si se v gostilni pretepal, dolgo povpraševati, kje je jetnišnica? Stražnik te je tja peljal in še vprašati ga ni bilo treba. In ko bo hudič ob tvoji smrtni postelji na tvojo dušo čakal, ti bo že sam pokazal, kje je pekel.«

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom
nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v
vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v
vseh večjih krajih v Jugoslaviji

**Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici**

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama.

Hranilne vloge
znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji
novi umetnosti prehranjevanja,
ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg
vsakega načina življenja pomagati, da se
bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in
kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter
po opapnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni možje

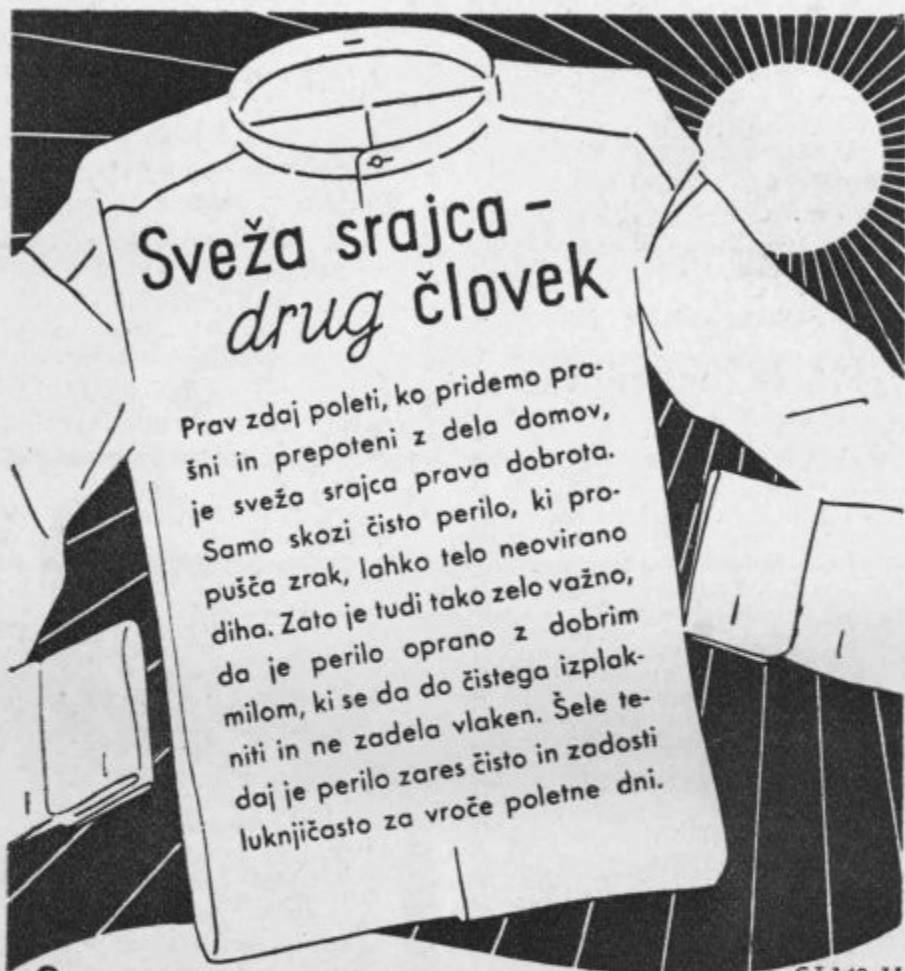
zdravniške vede potrjujejo prednost te
moje metode in jo radi priporočajo. Čim
prej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali
mного koristnega. Ker ima moj založnik
samo 10.000 komadov za brezplačno
razpošiljanje, pišite takoj, da se boste
mogli tudi Vi prištevati med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24. Abt. 493.

Sveža srajca - *drug* človek

Prav zdaj poleti, ko pridemo prašni in prepoteni z dela domov, je sveža srajca prava dobrota. Samo skozi čisto perilo, ki propušča zrak, lahko telo neovirano diha. Zato je tudi tako zelo važno, da je perilo oprano z dobrim milom, ki se da do čistega izplakniti in ne zadela vlaken. Šele tedaj je perilo zares čisto in zadosti luknjičasto za vroče poletne dni.

Samo

GAZELA

TERPENTINOVNO MILO

PERE PERILO ČISTO IN ZRAČNO

GTJ 10-33